

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστίου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμῳ, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παυᾶ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 9^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι νὰ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ πατήρ μας δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἐκτελέσῃ ἔγκλημα, οὐδὲ νὰ διατάξῃ τοιοῦτο. Κατεδιώκετο ὑπὸ φοβερῶν δραμάτων. Ἐν συνόλῳ δὲν ἠδύνηθ' νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως. Οὐδέποτε ὠμολόγησεν εἰς ἡμᾶς τὸν φόνον τοῦ δυστυχοῦς Τρελάν. Προδότης ἀπέναντι τοῦ ἀθώου ξένου του, ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς διὰ τὴν ἀνανδρίαν του· ἐξετέλεσε μόνος τὴν ἀπόφασιν τῆς συνειδήσεώς του.

Ἐμμεῖς εἰ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας. Ὁ ἀγαθὸς Ἰβ ἠγνόει τὰ πάντα. Ὁ Ἰάκωβος ἀνέμενε διαταγὴν μου διὰ νὰ σᾶς κτυπήσῃ. Τί θέλετε; Ὁ Ἰάκωβος εἶναι ἐκ τοῦ αἵματος τῶν προγόνων μας, οἵτινες ἐμάχοντο τυφλῶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν των. Σκληρὸς δι'

ἑαυτόν, τραχὺς πρὸς τοὺς ἄλλους θὰ ἦτο ἄλλοτε ἱππότης ἄρθεος καὶ ἀτρόμητος. Χίλιαι πληγαὶ δὲν θὰ τῷ ἀπέσπον ἔν παρὰπονον καὶ θὰ ἐξεψύχει ψυχρῶς χωρὶς νὰ κταρασθῇ ἐκείνους, οἵτινες θὰ τὸν ἐπληττον. Τοιοῦτοτρόπως κτυπᾷ. Εἶναι φύσις ἀγρία μετὰ θησαυρῶν τρυφερότητος. Ἀγαπᾷ τοὺς ἰδικούς του καὶ οὐδὲν πλέον.

Τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν ἐπερίμενε δὲν τὴν ἔδωκα.

Ἐδίστασα κατὰ πρῶτον. Εἶσθε τόσον νέα! Ὑπῆρχεν εἰς ἐμὲ δὲν εἰξεύρω ὁποῖα τρυφερότητι ἐξεγειρομένη ὅταν σᾶς παρετήρουν ἀδύνατον μὲν ἀλλὰ γενναίαν, δαμάζουσαν τόσῳ δυσκόλους ἵππους, καλὴν διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τόσῳ τολμηρὰν! Δὲν ὁμοιάζετε πρὸς τὴν μητέρα σας τὴν ὑπερήφανον καὶ ἀλαζόνα μακρησίαν, οὔτε πρὸς τὸν πατέρα σας τὸν σπάταλον διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ φυλάργυρον διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐσκεπτόμην: εἶναι μία Κεραנדάλ, καὶ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἴδω ὑπερέρουσαν. Αἱ σκοτειναὶ ἰδέαι μου ἔφρουγον ὅταν ἤκουα προφερόμενον τὸ ὄνομά σας: Καικιλίξ! Ἐπειτα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ χρῆμα τοῦ δυστυχοῦς Τρελάν εἶχε πληρώσει τὰ χρεῖά μας· εἴμεθα ἡσυχοί. Ὁ Ἰβ εἰργάζετο δραστηρίως. Οἱ φυλακῆς σας δὲν μᾶς ἐστενοχώρουν πολὺ.

Πρὸ πάντων, Καικιλίξ, ἤμην ἐγὼ ἔδω. Μόνον ἐπὶ τῇ σκέψει νὰ σᾶς ἴδω πληγωμένην, ἀποθηνήσκουσαν, σβυνομένην τὴν φλόγα τῶν γαλακτῶν ὀφθαλμῶν σας καὶ ἐξαλειφόμενον τὸ παιδικὸν μηδίζμα ἐκ τῶν χειλέων σας, ἐπάγωνε τὸ αἷμά μου.

Ἡμέραν τινα, θὰ τὸ ἐνθυμῆσθε ἴσως, πρὸ τεσσαρῶν ἐτῶν, τὴν δεκάτην Ἰουνίου, μίαν πρωΐαν, εἰς τὴν ὀμίχλην ὁ ἵππος σας παρεφῆθη.

Σᾶς βλέπω ἀκόμη διερχομένην ἐνώπιόν μου.

Εἶσθε ὡρὰ ἀλλ' ἀτρόμητος. Δὲν ἐφωνάξατε.

Ὁ Ζέφυρος σᾶς ἔφερε καλπάζων παραόρως καὶ μετ' ὀλίγον ἐρίσθητε ἐπὶ τινος κλάδου δένδρου, ἀνετράπητε, ἐπληρώθητε

εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπέσατε λιπόθυμος καὶ σχεδὸν νεκρᾷ.

Ἐδραμα.

Ἄποια εὐκαιρία νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἐθηρεύαμεν πρὸ τῶν χρόνων!

Εἴμεθα μόνον.

Ἐγονυπέτησα πλησίον σας.

Ἡ ζωὴ σας ἦτο εἰς τὰς χεῖρας μου. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μὲ ἐνοχοποιήσῃ διὰ τὸν θάνατόν σας· ὅλοι θὰ τὴν ἀπέδιδον εἰς τὸ συμβᾶν ἐκεῖνο.

Ἐν ρυάκιον ἐψιθύριζε εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν.

Ἐβρεξά τὸ μανθῆλιόν σας. Ἐσφόγγισα τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἀρθόνως ἔρρεεν εἰς τὴν χρυσὴν κόμην σας καὶ ἔδεσα τὴν λατρευτὴν αὐτὴν κεφαλὴν, τὴν ὁποίαν τοῦ λοιποῦ εἶχα διαρκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Διατί νὰ τὸ κρύψω; Ἀνέπνεα μετ' εὐχρηστικῆς τὸ ἀρώμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ ἐμέθυε καὶ διὰ πρώτην φοράν ἠγνόησα τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἐκράτησε τὴν χεῖρά μου.

Ὅταν συνήλθατε καὶ μὲ εἶδατε κύπτοντα πρὸς σᾶς, ὡρὸν μειδιάμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν ὡρῶν χειλέων σας καὶ μοι εἶπατε διὰ γλυκυτάτης φωνῆς:

— Εἶσαι σύ, Κορεντίνε; Σοὶ ὀφείλω τὴν ζωὴν. Δὲν θὰ το λησμονήσω.

Ἐλησμονήσατε τὰς λεπτομερεῖας ταύτας. Ἐγὼ τὰ ἐνθυμοῦμαι διαρκῶς καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα!

Ἐκτοτε νῦχαριστοῦμένη εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀναμνήσεως ταύτης

Ἄλλ' εἶχον καὶ ἄλλας.

Συχνάκις σᾶς ἐβλεπα τρέχουσαν εἰς τὸ δάσος. Τοῦτο μοι ἤρκει.

Διατί νὰ ἐξακολουθήσω αὐτὴν τὴν διήγησιν;

Ὅταν ἔμαθα τὸν προσεχῆ γάμον σας τὸ μῆτος μου ἀνεγεννήθη ἡ μᾶλλον ἐγεννήθη αἰσθημα χειροτερον τοῦ μίσους, φοβερὰ ζηλοτυπία, ἡ ὁποία μὲ ἐθαζόνιζε. Θὰ ἐπροτίμων νὰ μὲ καταπαράξωσι μᾶλλον.

Ἐν τούτοις, ἔπρεπε νὰ προῖδω αὐτὸν τὸν γάμον.

Σᾶς εἶπα ὅτι θὰ μάθετε τὰ πάντα.

Ἀκούσατε.

Ὁ Ἰάκωβος μὲ ἐμέμφθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ τὴν ἀδράνειάν μου. Ἄμα ἐνομφεύεσθε τετέλειστα. Θὰ ἐχάναμεν τὰ πάντα. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ληφθῆ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις.

Ἦπεσθέθην εἰς τὸν Ἰάκωβον νὰ ἐνεργήσω.

Ἐπρωτίμων ἄλλως τε νὰ σᾶς ἴδω νεκρὰν ἢ ἀνήκουσαν εἰς ἄλλον, εἰς αὐτὸν τὸν δ' Ἀμβραχῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνάξιος διὰ τοιοῦτον θησαυρὸν.

Καὶ ὅμως ἐσταμάτησα ἀκόμη.

Ἀναμφιβόλως δὲν ἠδύναμην νὰ σᾶς ἴδω νεκρὰν οὔτε νὰ σᾶς φρονέσω.

Ἦμην πολὺ ἀνανδρος.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἠκροῶτο ἄνευ τρόμου τὰς φοβεράς ἐκείνας ἀποκαλύψεις.

Διετίλει ἐκθαμβος ὡς εἰ ἔζη ἐν ἄλλῳ κόσμῳ ἀγνώστῳ.

Ἐν τούτοις ἡ νύξ ἐπήρχετο, νύξ φωτεινὴ καὶ ἠδεῖα ὡς ἐσπέρα θέρους.

Τὰ ἄστρα ἤδη ἔλαμπον ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δι' ἐκουσίας κινήσεως τῆς χειρὸς ἡ Καικιλία ἔσυρε πρὸς αὐτὴν τὸν Ζέφυρον.

Ὁ ἵππος ἐπλησίασεν ὡς εἰ ἵνα ὑπερασπίσῃ τὴν κυρίαν αὐτοῦ.

Ὁ Κορεντῖνος ἐνόμισεν ὅτι αὕτη ἐφοβήθη.

— Σᾶς ἐμποιοῦ φρίκην, εἶπε. Ὁ αἰσθάνεσθε δι' ἡμᾶς καταφρόνησιν καὶ ἀποστροφὴν. Δὲν μνησικακῶ διὰ τοῦτο. Τὸ ἀξίζομεν. Ἄλλ' ἠσυχάσατε μὴ φοβεῖσθε. Ἄλλ' ἀκούσατε ὀλίγον ἀκόμη καὶ τελειώσω.

Τότε ἤλθετε πρὸς με καὶ μοι ὁμιλήσατε μετὰ φιλίας, τῆς ὁποίας δὲν ἤμην ἄξιος. Δι' ἐνὸς νεύματος μὲ μεταμορφώσατε. Τὰ κακά μου ἐνστικτικὰ ἐξηλείφθησαν ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν βλεμμάτων σας.

Ἦδη γνωρίζετε τὰ πάντα. Θὰ μᾶς κρίνετε.

Ἡ γνώμη τῶν ἄλλων οὐδόλως μὲ ἐνδιαφέρει. Μόνη ἡ ἰδική σας μὲ θίγει εἰς τὴν καρδίαν. Οἰονόηποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ τέλος μας, θὰ φέρω τὴν ἀνάμνησιν τῶν βλεμμάτων σας, τὸν ἦχον τῆς φωνῆς σας, τὴν μορφήν σας, τὴν ὁποίαν οὐδ' ὁ θάνατος θὰ δυνήθη νὰ μοι ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν καρδίαν. Χαίρετε. Δὲν ζητῶ νὰ μοι ἀπαντήσητε. Δὲν θέλω νὰ θίξετε διὰ τῆς χειρὶδος σας τὴν χεῖρα ἐκείνων, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν πατέρα σας. Ἴσως δὲν θὰ ἰδωθῶμεν πλέον. Χαίρετε, δεσποινίς, χαίρετε.

Καὶ ἠτοιμάσθη ἵν' ἀπέλθῃ.

— Κορεντῖνε, εἶπεν ἡ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ, ὅτι μοι εἶπες οὐδεὶς θὰ μάθῃ... Χαίρε! θὰ ἐπανιδωθῶμεν.

Καὶ ἵππευσε χωρὶς νὰ τεινῆ αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ ἀπῆλθε σύννοος καὶ τεταραγμένη.

Ἐκεῖνος ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός, ὅτε δὲ δὲν τὴν ἔβλεπε πλέον :

— Ἄ! ἐσκέφθη, ἡ ζωὴ μου φεύγει!

ΣΤ'.

Περὶ τὸ Ἑλβέν.

Ὁ Κλαύδιος Κεραυνδάλ ἐπλανήθη μέχρι βαθείας νυκτὸς ἀνὰ τοὺς ἀγρούς.

Δὲν ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τινὰ ὁδόν.

Ἐφροῖτε διὰ τὴν θέσιν του. Ἐνόμιζεν ὅτι θὰ τὸν ἐδείκνυον διὰ τοῦ δακτύλου λέγοντες :

— Εἶναι εἰς Κεραυνδάλ!

Μακρόθεν ἤκουε τὸν θόρυβον τῶν χορευτῶν καὶ ἠννόει ὅτι ἡ ἐορτὴ ἐξηκολούθει ἔτι.

Οἱ ἄλλοι διεσκεδαζόν.

Ἐκεῖνος ἐπένθει βαρέως, θανασίμως.

Ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἀπόλεσε τὸ πᾶν, τὸν καρπὸν δεκαπενταετῶν σπουδῶν, τὸ δικαίωμα τοῦ βαδίζειν ὑψαύχην ἐν τῇ κοινωσίᾳ καὶ τέλος ὅ,τι πολυτιμότερον εἶχε, τὸν ἔρωτα τῆς Ζουάννας.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἄβυσσος ἀδιάβατος. Καὶ ἐν τούτοις ἠσθάνετο ἀκατάσχετον ἀνάγκην νὰ πλησιάσῃ τὴν κρεολήν, νὰ ἴδῃ αὐτὴν καὶ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Ἐσκέπτετο ἄλλως τε ὅτι ἦτο πρόληψις τοῦ βαρύνειν τὰ τέκνα διὰ τῶν ἀνομημάτων τῶν γονέων, ὅτι δὲ τὸ παταῖσμα τῶν ἄλλων δὲν ἠδύνατο ν' ἀποχωρήσῃ δύο ὄντα πλασθέντα ἵνα λατρεύωνται.

Ματαιὰ σκέψις!

Ἐν τούτοις δὲν εἶχε καιρὸν νὰ χάσῃ.

Ὁ Ζεαννῖνος τῆς εἶπεν.

Ἐκεῖνη ἐξέπνεεν εἰς τὴν κλίνην της, μόνη, ἄνευ βοηθείας.

Καὶ ὁ φόβος προσήλου αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του. Δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ. Καθήμενος ἐπὶ κορμοῦ δένδρου ἠκροῶτο τὰς ὁμιλίαις τῶν διερχομένων διαβατῶν χωρὶς νὰ φαίνεται.

Πάντες ἦσαν εὐθυμοί.

[Ἐπειτα συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

Η

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Αὐτὰ τὰ φουσκωμένα λόγια, εἶπε διακόψας τὸν κόμητα γέρων τις, δν ὁ Ρογγῆρος δὲν ἠδυνήθη νὰ γνωρίσῃ, οὔτε τὸ σῶμα, οὔτε τὴν ψυχὴν ὠφελούν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔρχεται ἐκ Ρώμης καὶ ἔχει τὸ ὕφος βούλλας... Ἄς ἰδοῦμεν τὸ οὐσιῶδες, κόμητ' Ἀνσέλμε, ἂν εὐαρεστήσῃ... τὰς συμφωνίας.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπήντησεν ὁ κόμητ' τῆς Τσέρρας, καὶ παραλείψας δύο ἢ τρεῖς σελίδας ἤρξατο ν' ἀναγινώσκῃ.

Ὁ κόσμος γινώσκει ἤδη ἂν ὁ οἶκος τῆς Γαλλίας συνειθίζῃ νὰ φορολογῆ τοὺς ὑποτελεῖς του ἂν θέλῃ ἢ ὄχι νὰ χαίρῃ τὸ σέβας τοῦ λαοῦ, τὴν ἀγάπην τῶν βαρῶν, τὴν εὐνοίαν πάντων. Ὁ κόσμος γινώσκει ἂν ὁ οἶκος τῆς Γαλλίας εἶναι ἀπληστος, ἀκρατής, ἀνήσυχος καὶ δειλός...

— Ἄλλ' οὗτοι εἶναι ἔπαινοι, Ἀνσέλμε, δὲν εἶναι συμφωνίαι, εἶπε διακόψας αὐθις τὸν κόμητα ὁ γέρων.

Ὁ κόμητ' Ἀνσέλμος, διατρέξας διὰ τῶν ὀμμάτων ταχέως τὴν ἐπιστολὴν καὶ ψιθυρίζων ἔφθασε σχεδὸν εἰς τὸ τέλος, ὅτε εἶπεν αὐθις γεγωνυῖα τῇ φωνῇ :

— Ἴδου τί ὑπόσχεται : Ἡ ἡμετέρα εὐγνωμοσύνη μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι θὰ ἐξισοῦται πρὸς τὴν τόσον μεγάλην ὑπηρεσίαν. Εἰς ὑμᾶς θὰ δοθῶσι τὰ κυριώτερα ἀξιώματα τοῦ βασιλείου, εἰς ὑμᾶς αἱ δικαστικαὶ θέσεις, τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικυρώσεως τῶν νόμων. Ἐκ τῆς ἐξουσίας, θὰ λάβωμεν τόσον μόνον, ὅσον θέλετε νὰ παραχωρήσετε ἡμῖν, καὶ θὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι. Τὰ δικαίωματα τοῦ στέμματος θὰ καταργηθῶσι. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιβολῆς τῶν φόρων θὰ ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τῶν προνομίων τοῦ στέμματος, ὅπερ θὰ διατηρήσῃ μόνον τὸ δικαίωμα τῆς ἐλαττώσεως αὐτῶν. Ἄλλ' οὐ τοῦ παρόντος ἡ ἀπαρίθμησις πασῶν τῶν σωτηρίων μεταρρυθμίσεων, ἃς ἔχομεν κατὰ νοῦν, ὅπως ἐπαναφέρωμεν τὴν εὐημερίαν ἐν τῇ γλυκεῖᾳ ὑμῶν χώρᾳ. Θὰ ἦναι αὐταὶ ὅ,τι φιλόστοργος πατὴρ δύναται νὰ παραχωρήσῃ, ὅ,τι προῦφιλλῆ τέκνα δύναται νὰ ἐλπίσωσι.

— Οἶμοι! οἶμοι! ἀνέκραξε τὸ τρίτον ὁ γέρων. Παρατηρήσατε, παρακαλῶ, μὴ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διεκπεραιώσεως φέρουσα τὴν σφραγίδα τοῦ Πάπα.

— Ἀκούσατε τὸ τέλος, ἀπήντησεν ὁ Τσέρρας μετὰ τινος πείσματος, ὅπερ ὅμως μετέτρεψεν ἀμέσως εἰς γέλωτα : Ἄωφελές καὶ εὐτυχῶς προσβλητικὸν θὰ ἦτο, ἂν ἐβεβαίουν ὑμᾶς περὶ τῆς εἰρηνικῆς κατοχῆς τῶν ὑμετέρων φρουρίων, γαιῶν καὶ προνομίων. Καίπερ δὲν ἐλπίζετε τοῦτο, ἐστὲ ὅμως βέβαιοι, ὅτι προτιθέμεθα νὰ αὐξήσωμεν τὰς ἰδιοκτησίας ὑμῶν, παραχωροῦντες ὑμῖν πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ, ὅπως εἰς υἱὸς τῆς Γαλλίας ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ εἰς τοὺς πιστοτάτους...

— Ἀφίσατε τὰ ὑπερθετικά, κόμητ', εἶπεν ὁ γέρων, καὶ προσέξατε εἰς τὴν τελευταίαν αὐτῆν φράσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Καρόλου. Τὰ χάλασε ἔς τὸ ὕστερο... καὶ μὲ ὄλας αὐτὰς τὰς ὠραίας διαμαρτυρίας του, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ μᾶς γδύσῃ.

— Πῶς; ἠρώτησαν πολλοί.

— Ὡ! τοῦτο εἶναι καθαρῶτατον. Βεβαίονε ὅτι θέλει νὰ αὐξήσῃ τὰς ἰδιοκτησίας μας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰς βαρονίας δὲν τὰς φέρει ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, εἶναι βέβαιον ὅτι διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐνάο πρέπει νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον.

— Βαρόνε, εἶπεν ὁ Ἀνσέλμος, ἀποδί-

δετε εἰς τὴν ἔκφρασιν ἔννοιαν χειροτέραν ἐκείνης τὴν ὁποίαν πράγματι ἔχει. Πιστεύετε ὅτι σκέπτεται νὰ ἀφαιρέσῃ αὐτὴν τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν πρόκειται ν' ἀποκτήσῃ ἐν βασιλείῳ;

— Καί τί! θέλετε νὰ σκεφθῆ περὶ τούτου, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ κινδυνεύῃ νὰ τὸ χάσῃ;

— Βαρόνε, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ παραχωρῆ καὶ τι εἰς τὴν πίστιν, καὶ τι εἰς τὴν φήμην, καὶ τι...

— Τίποτε. Ὅταν αὐτὰ, καὶ ὁ γέρον ἔψαυσε τὴν κόμην του, ἦσαν ξανθὰ καὶ ἐγὼ ἐσκεπτόμην ὡς λέγετε σεῖς... ἀλλὰ δὲν λέγετε ὅ,τι σκέπτεσθε, διότι καὶ τὰ δικά σας μαλλιά δὲν εἶναι μαῦρα.

— Ἄν τὰ ἄσπρα μαλλιά δὲν σὰς ἐδίδαξαν ἄλλο ἢ νὰ συκοφαντήτε τὸ εἶδός σας, θὰ ἦτο καλλίτερα νὰ ἤθελε πέσουν ὅλα ὅταν ἦσαν ξανθὰ.

Οἱ παρεστῶτες ἐγέλασαν ἐπὶ τῆ ἀπαντήσῃ ταύτῃ· ὁ δὲ γέρον, ἀφοῦ ἔψαυσε νὰ γελῶσιν, εἶπεν:

— Μὲ ἐδίδαξαν νὰ γνωρίσω τὸ εἶδός μου. Μὲ ἐδίδαξαν πράγματα, τὰ ὁποῖα καὶ σεῖς δὲν ἀγνοεῖτε, ἀλλὰ τὰ κρύπτετε, διότι δὲν σὰς συμφέρει νὰ τὰ φανερώσετε. Ἐπὶ τέλους, ποῖαν ἐγγύησιν δίδει ὁ Κάρολος ὅτι θὰ τηρήσῃ τὰς ὑποσχέσεις του;

— Ἐγγύησιν; ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται εἰρηνικῶς εἰς βασιλείῳ, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κατακτήσῃ διὰ τῶν ὀπλῶν, δύναται νὰ δώσῃ ἐγγύησιν μεγαλύτεραν τῆς πιστεύσεώς σου;

— Πίστις καὶ καιρός, Ἀνσέλμω μου, ἀλλάζου κάθε μέρα. Ἐγὼ δὲ δὲν νομίζω φρόνιμον νὰ διατρέξωμεν τὸν κίνδυνον τῆς θελήσεώς σου. Ἄς προσέξωμεν καλῶς ποῦ θέτομεν τὸν πόδα, διότι διατρέχομεν ὁδόν, ἐπὶ τῆς ὁποίας οὐδὲν μὰς ὠφελεῖ ἂν ὑποχωρήσωμεν. Ἄς προβλέψωμεν τώρα, ὅτε εἶναι ἀκόμη καιρός, διότι ἔπειτα δὲν θὰ ἦναι πλέον· ἂν δὲ τότε θελήσωμεν νὰ προβλέψωμεν, θὰ ἦναι ἐπικίνδυνον, καὶ ἂν παραπονούμεθα γελοῖον.

— Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν βλέπω τί δύναμεθα νὰ πράξωμεν, ὅπως ἀποφύγωμεν τὴν ἀβεβαιότητα. Ὅ,τι ὑποφέρομεν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον εἶναι βέβαιον· ὅτι μὰς προετοιμάζει ὁ Κάρολος εἶναι ἀκόμη ἀβέβαιον. Καὶ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς ἀνθρωπίνης συνέσεως, φρονῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀξίζει νὰ τολμήσωμεν.

— Οὕτως, Ἀνσέλμω, μοῦ ἐκόψετε πάντα συλλογισμόν, καὶ δὲν θὰ ἀναλάβω νὰ σὰς ἀποδείξω ἂν ὁ συλλογισμὸς σας ἦναι ἀξίος μόμφης ἢ ἐπαινοῦ. Τὰς αὐτὰς ἀμφιβολίας θὰ προτείνω καὶ μεθαύριον, διότι, ἂν μισῶ πολὺ τὸν ἄνθρωπον, μισῶ περισσότερο τὴν ἀτιμίαν.

— Πάντοτε ἐκείνην, ἣ ὁποία δὲν φέρει ὠφέλειαν... εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ ὁ κόμης Ἀνσέλμος. Ὁ ἰππότης δὲν ἤκουσεν αὐτόν.

— Τώρα ὁμοῦ σκεπτόμενος εὕρισκω ὅτι κάμνετε καλὰ, βαρόνε, ἀγαπῶντες τὴν ἐλευθερίαν· ἔπρεπε μάλιστα νὰ προσθέσετε καὶ τὴν ἰσότητα τῶν ἰδιοκτησιῶν. Οἱ πιστωταὶ σας δὲν ἐπώλησαν πρὸ δέκα ἐτῶν τὸ οἰκογενειακὸν σας φέουδον; ἀλλὰ μὴ

λυπεῖσθε, βαρόνε, ἐξακολουθεῖτε νὰ διατηρήτε τὸν πρίγκηπα ἀνεψιὸν σας εὖνον πρὸς τὸν κόμητα τῆς Προβηγκίας, καὶ οὗτος, γενόμενος βασιλεὺς, θὰ σὰς ἀποδώσῃ βεβαίως ὅ,τι οἱ κύβοι σὰς ἤρπασαν.

— Πῶς! πιστεύετε;

— Ἐγὼ δὲν πιστεύω τίποτε...

— Νὰ κολασθῶ...

— Ἀμήν! Πιθανὸν ὅσα εἶπετε νὰ ἦσαν εἰλικρινῆ, ἀλλ' οἱ καιροὶ εἶναι ἐναντίοι. Πιστεύσατε, βαρόνε, ὅτι ἄνδρες σοφώτεροι ὑμῶν καὶ ἐμοῦ ἐσκέφθησαν περὶ τούτου. Οἱ ἄθλιοι!... αἱ σκέψεις αὐτῶν κατέληξαν εἰς στεναγμοὺς καὶ πόθους! τὰ ἔργα των, εἰς ἐκουσίας ἐξορίας, ἢ βιαίους θανάτους!

— Ἔστω, κόμη. Σκεφθῆτε ὅ,τι θέλετε περὶ τῶν νῦν αἰσθημάτων μου· ἀλλ' ἐγὼ ἐλπίζω νὰ ἰδῶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Καὶ πότε τὸ ἐλπίζετε;

— Ὅταν ἀποθέσαντες κάθε ἰδιαίτερον πάθος, κάθε ἰδιωτικὸν συμφέρον, συμφωνήσωμεν...

— Τότε ἡμεῖς δὲν θὰ ἰδῶμεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διότι θὰ ἡμεθα κόνις. Ἀφαιρέσατε ἀφ' ἡμῶν τὸ συμφέρον, τί θὰ μὰς μείνῃ;

Πολλὰ εἶπον ἔτι, ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἕτινα παραλείπομεν, ὡς ἤκιστα ἐνδιαφέροντα. Ἐπὶ τέλους, ὁ κόμης τῆς Τσερρας ἐγερεθεὶς ἔλαβε τὸν μανδύαν του καὶ ἐτοιμασθεὶς ν' ἀπέλθῃ εἶπεν εἰς τοὺς συνωμώτας:

— Δὲν ὑπάρχει ἐπιχειρήσις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἣ ὁποία, ὅσον δυσχερῆς καὶ ἂν ἦναι, ἂν ἐπιδιωχθῆ ἐπιμόνως καὶ συνετῶς, νὰ μὴ τελειώσῃ καλῶς. Ἀποχαιρετίζω ὑμᾶς, βαρόνοι. Ἐμείνα πολὺ μακρὰν τῆς αὐλῆς, καὶ πιθανὸν νὰ γεννηθῶσιν ὑποψίαι. Ἐλπίζω ἀργότερα ὅτι δὲν θὰ ἀνυπομονῆτε περιμένοντές με... Χαίρετε... ἄς χωρισθῶμεν μὲ τὰς συνειθισμένους προφυλάξεις.

Εἶτα ἀπεχωρίσθησαν μετὰ προφυλάξεως. Ἐσβεσαν τὸ φῶς... ἀλλ' ἐκ τοῦ κρότου τῶν βημάτων των, ὅστις ἤκούετο βαθμηδὸν ἀπομακρυνόμενος, ὁ Ρογῆρος ἐνόησεν ὅτι ἀνεχώρουν.

Ἐμείνεν ἔτι μικρόν, καὶ ὅτε ἐπέισθη ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν ἦτο ἐκεῖ πλέον, ἤρχισε νὰ σείῃ τὴν θύραν ἰσχυρῶς, ὡς ἄνθρωπος ὅστις ἀπολέσας πᾶσαν ἐλπίδα περιμένει τὴν σωτηρίαν του ἀπὸ τῆς ἐπιτυχίας τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἀποπειράς. Ἐπενόησε παντοῖους τρόπους. Τεράστια καὶ μόλις πιστευταὶ ὑπῆρξαν αἱ προσπάθειαι του.

Ἄλλ' ἂν μεγάλη ἦτο ἡ ἰσχύς τῆς ἐνεργείας του, μεγίστη ἦτο ἡ τῆς ἀδρανείας, ἣν ἀντέτασσε κατ' αὐτοῦ ἡ θύρα.

Ἐπὶ τέλους κατάρθωσε νὰ μετατοπίσῃ αὐτήν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ τὴν καταρρίψῃ. Πρὸς τοῦτο ἀπητήτετο ἔτι πολὺ· τὸ διπλάσιον καὶ ἐπέκεινα τοῦ κατορθωθέντος, καὶ ἡ ἰσχύς του εἶχεν ἐξαντληθῆ. Ἡ ἐξάντλησις ἀντικαθίστα τὴν μακίαν.

Ἀπὸ τοῦ προσώπου του ἔρρεεν ἰδρῶς· ἀπὸ δὲ τῶν χειρῶν του αἷμα.

Ἐπεσε καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ καμάτου. Εἶτα ἐγερεθεὶς, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν εἰρκτὴν

του, κατεχόμενος ὑπὸ ἀπεριγράπτου ἄλγους.

Διελθὼν τὸν διάδρομον καὶ φθάσας εἰς τὴν γέφυραν, ἐσκέφθη νὰ ριθθῆ ἐπ' αὐτῆς καὶ νὰ συντριβῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· δὲν θὰ ἔθετεν οὕτω τέρμα εἰς τὰ δεινὰ του καὶ δὲν θὰ ἀνέκτα ἐλευθερίαν ἀληθῆ καὶ διαρκῆ; Κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ιδέας ταύτης, ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ χεῖλους... ἐν βῆμα ἔτι καὶ ἡ πτώσις του δὲν θὰ ἐξηρτάτο πλέον ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς θελήσεώς του, ἀλλ' οὐδέποτε συλλαμβάνομεν ἐν τῷ νῷ ἰδέαν τινὰ, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἀμέσως καὶ ἡ ἐναντία, ὥστε ἂν μὴ τὸ πάθος ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ ἐξωθήσῃ εἰς ἀπόφασιν τὴν ἀμφιρρέπουσαν μεταξὺ τῶν δύο ψυχῆν, αὕτη θὰ ἔμενεν ἀδρανῆς.

Τινὲς τῶν φιλοσόφων, ὅπως ἐξηγήσωσι τοῦτο—διότι οἱ ἄνθρωποι κατέχονται ὑπὸ τῆς μανίας νὰ ἐξηγῶσι πάντα, ἰδίως τὰ ἀνεπίδεκτα ἐξηγήσεως—ὑπέθεσαν ἐν ἡμῖν τὴν ὑπαρξίν δύο διαφόρων ἀρχῶν, ὅπερ οὔτε μεμφόμεθα, οὔτε ἐπαινοῦμεν, διότι, χάρις τῷ Θεῷ, δὲν ἔχομεν τὸ ἐλάττωμα νὰ ἐκφέρωμεν κρίσιν περὶ πραγμάτων, ἕτινα οὔτε γινώσκομεν, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ γίνωσι γνωστά.

Εἶναι λοιπὸν περιττὸν νὰ μοχθῶμεν ἐρευνῶντες πῶς τοῦτο συμβαίνει· ἀρκεῖ ὅτι συμβαίνει, καὶ τοῦτο εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν μάλλον τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην τῶν δύο ἰδεῶν, οὐχὶ κατ' ἐκλογὴν, ἀλλὰ κατὰ κλίσιν τῆς θελήσεως, προηγηθεῖσαν τῆς τῶν ἰδεῶν αὐτῶν διαφορᾶς.

Καὶ πράγματι, ἂν τὸ πρᾶγμα μὴ εἶχεν ἀληθῶς οὕτω, καὶ ἡ ἐκλογὴ ἦτο ἐλευθέρη, ἢ ἡ κρίσις ὀρθή, διατί προτιμῶμεν τὸ προφανὲς κακὸν τοῦ καλοῦ; Διατί τὸ αἶσχος τῆς εὐφημίας; διατί τὸ ἐλάττωμα τῶν ἐναρέτων πράξεων; Ταῦτα, ἕτινα εἰς πολλοὺς θὰ φανῶσιν ἀνωφελῆ, εἶπομεν, διότι ὁ Ρογῆρος μόλις ἀπεφάσισε ν' ἀποθάνῃ, ἤκουσεν ἑτέραν ἐνδόμυχον φωνήν, λέγουσαν αὐτῷ νὰ ζήσῃ, καὶ παριστῶσαν εἰς τὴν φαντασίαν του τὴν εἰδεχθῆ εἰκόνα τοῦ διαμελισμένου ἐκ τῆς πτώσεως σώματος του, τοῦ τετραυραμένου κρανίου του, τοῦ ἐσκορπισμένου ἐγκεφάλου του, τοῦ παραμορφωμένου προσώπου του, τῶν συντετριμμένων χειρῶν καὶ κνημῶν του, ὡς συμβαίνει εἰς πάντας τοὺς πύττους ἀπὸ μέρους ὑψηλοῦ ἐπὶ λιθοστρώτου... Ὅθεν ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος ἀπὸ τοῦ χεῖλους τῆς γεφύρας καὶ φοίσσων ἐπὶ τῆ ἰδέᾳ ὅτι εἶχε προχωρήσει τόσον πολὺ. Ὡσεὶ θέλων δὲ ν' ἀποφύγῃ τὸν πειρασμόν, κατήλθε κατεσπευσμένως τὴν κλίμακα καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος, στηριζας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ περιβαλὼν διὰ τῶν χειρῶν τὰς κνήμας του.

Ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ, ἤθελε περὶ πολλῶν νὰ σκεφθῆ καὶ περὶ πλείστων νὰ φροντίσῃ. Ἀλλὰ καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἡ ψυχὴ, ἡ πνοή, τὸ πῦρ, τὸ ὄν ἐπὶ τέλους, ὅπερ ἐν ἡμῖν σκέπτεται, δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν θέλησίν του

Ἄν ὁ Ρογῆρος ἤθελε νὰ ἐξανγκιάσῃ

τὸ πνεῦμά του, ὅπως προσηλωθῆ ἐπὶ ἰδιαιτέρας τινὸς εἰκόνας, ἐκεῖνο ἀπεπλανᾶτο προσηλούμενον ἐπὶ εἰκόνας σχετιζομένης μὲν πρὸς τὴν πρώτην, ἀλλ' ὄλως διαφόρου, καὶ οὕτω προχωρῶν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην, ἀπεμακρύνετο τοῦ ἀντικειμένου.

Τότε ὁ Ρογήρος ἀνεκάλει αὐτὸ ἐπὶ τοῦ σημείου, ἀφ' οὗ εἶχεν ἀναχωρήσει· ἀλλ' ἐκεῖνο μετὰ μικρὸν ἐπανήρχετο εἰς τὰς ἀποπλανείσας του. Βαρυνοίς ὁ ἡμέτερος ἦρος νὰ καταναλίσκη εἰς τὰς ἀποπείρας ταύτας τὴν δύναμιν, ἣν ὤφειλε νὰ ἀφιερῶσθαι ὄλως εἰς τὰς σκέψεις, ἄφισεν αὐτὸ ἐλευθερὸν, ὡς ἰππεὺς ὅστις δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τοὺς χαλινούς τοῦ ἀφηνιάσαντος ἵππου του. Τότε ἐκεῖνο ἐξώρμησεν ὡς μακρὸν εἰς τὰς χώρας τῆς μνήμης· ἀνατρέπον δὲ καὶ συγχρόνως πάντα, παρήγαγεν ὄνειρα, ἐν μέρει φαιδρὰ ἐξ ἐλπίδος, καὶ ἐν μέρει φρικώδη, ἐξ ὑπερμέτρου τρόμου. Ὁ Ρογήρος ἐκλείσας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐβυθίσθη εἰς λήθαργον.

Πόσας ὥρας ἔμεινεν ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ, ἀγνοοῦμεν.

Μετὰ τινα καιρὸν τὰ ὀπτικά αὐτοῦ νεῦρα, προσβληθέντα ὑπὸ τινος ἀλλοῦ, ἐπανεφέρον καὶ τὰς λοιπὰς αἰσθήσεις του εἰς τὰς συνήθεις λειτουργίας τῆς ζωῆς. Δὲν εἶχεν ὅμως ἀνοιχτῆ τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε φωνῆς λεγομένης:

— Ὡ Θεέ! τί σκότος! . . . ἤλπιζα νὰ τὸν ἰδῶ εἰς τὴν λάμπιν τῶν φλογῶν. . . τώρα τί θὰ κάμωμεν; Τί! δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ ἄδης εἶναι πλήρης φλογῶν;

— Δέσποινα, . . . (ἔλεγεν ἑτέρα φωνή) . . . δὲν εἴθε εἰς τὸν ἄδην. Ἐδῶ πλησίον εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὅποτον ποθεῖτε. Ἐν τοσοῦτῳ, σὺ παρακαλῶ, μὴ μὲ σφίγγετε τόσο δυνάτῃ.

— Ὅχι, . . . ἕως νὰ τὸν εὕρω θὰ σὲ σφίγγω οὕτως, καὶ χειρότερα ἀκόμη. . . διότι μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες. . . καὶ σεῖς εἴθε ἀπατεῶνες. . . ἐγὼ δὲ δὲν θέλω νὰ μὲ ἀπατήσουν.

— Παναγία Παρθένε! . . . ἀνέκραζεν ὁ Ρογήρος. . . ἀνοιξάς τοὺς ὀφθαλμούς. . . καὶ ἐπανακλείσας ἀμέσως αὐτούς, ὡσεὶ θέλων νὰ κρατήσῃ ὅσον ἦτο δυνατόν αὐτῷ περισσότερον εἰκόνα, ἣν ἐνόμιζεν ὄνειρον. . . ἀλλὰ μὴ εὐρίσκων αὐτὴν ἐντός του, ἀπεπειράθη νὰ πεισθῆ ἂν ἦτο πραγματική. . . Παναγία Παρθένε! ἐπανελάθεν, εἶναι ἡ Ἰόλη αὐτή, τὴν ὁποίαν βλέπω;

Ἡ Ἰόλη, φέρουσα λευκοτάτην καὶ ἀπλουστάτην ἐσθῆτα, ἦτο ἐνώπιόν του. Ἐβάδιζε βραδέως, εἶχε τὴν δεξιὰν χεῖρα ὑψωμένην καὶ φέρουσαν ἐγχειρίδιον, ἐνῶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει ἀπὸ τοῦ στήθους ἄνδρα, φέροντα φανόν. Ὁ ἄνηρ ἐκεῖνος μόλις διεκρίνετο, διότι ἦ τυχαίως ἢ σκοπίμως ὄλον τὸ φῶς τοῦ φανοῦ συνεκέντρον ἐπὶ τῆς νεανίδος.

Ἡ Ἰόλη, ἀκούσασα τὸ ὄνομα τῆς, ἤρχισε νὰ τείνῃ τὸ οὖς, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις δὲν εἶναι βέβαιος ἂν ἐκάλεσαν αὐτόν. Ἀλλ' ὅτε ἤκουσεν αὐτὸ ἐπαναληφθὲν, ἀπήντησε:

— Ποῦτος σὲ ἐμποδίζει, Ρογήρε;

Ἀφίσασα δὲ τὸν ἄνδρα, ὃν ἐκράτει, καὶ τὸ ἐγχειρίδιον, ἔτεινε τὰς χεῖρας. . .

Αὗται ἦσαν αἱ δευτέραι περιπτώσεις τῶν δύο ἐκείνων δυστυχῶν, ὅτινες ἦτο προωρισμένον ἐν τῷ πολυμύχθῳ αὐτῶν βίῳ, νὰ συγκερῶσι διὰ τῶν φαινομένων εὐτυχίας, ἣν δὲν ἔμελλον νὰ ἀπολαύσωσι, τὸ μέγεθος τῶν βασάνων, ὡς ἔμελλον νὰ ὑποστῶσιν. Τάλανες! Μετὰ τόσων ἡμερῶν χωρισμόν, δὲν ἠδύναντο νὰ λαλήσωσιν ἢ διὰ λυγμῶν, καὶ νὰ παρηγορηθῶσιν ἢ διὰ δακρύων. Ἐμμενον ἐνηγκαλισμένοι. Ὁ ἔρωσ ἐμέθυσεν αὐτοὺς διὰ τῶν θεληγῆτρων τῆς ἡδονῆς, — ἡδονῆς μυστηριώδους, ὄλως διακεκριμένης πάσης ἄλλης ἐπιθυμίας, — ἀλλ' ἀφῆνης ὁ Ρογήρος εἶδε τὸ φῶς ἐκλείπον.

Ἄν εἶχεν ἐκλείψῃ ἡ γῆ ὑπὸ τοὺς πόδας του, δὲν θὰ τὸ ἐνόει, τόσο ἡμνημόνει ἑαυτοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἀλλὰ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ φωτός ἐνόησε, διότι ὑστέρει αὐτὸν τῆς θέας τοῦ προσώπου ἐκείνου, ἀφ' οὗ ἦντλει παρηγορίαν διὰ τὰς παρελθούσας θλίψεις, καὶ καρτερίαν διὰ τὰς μελλούσας. Παρητῆρει περὶ αὐτὸν ἔντρομος. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ὠδήγησεν ἐκεῖ τὴν Ἰόλην, εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀσφορητῆ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, καταλείπων διὰ καταχθονίου δόλου τοὺς δύο ἐραστὰς κεκλεισμένους ἐν τῇ εἰρκτῇ.

Ὁ Ρογήρος ἀπεσπᾶσθη ἀμέσως ἀπὸ τῆς προσφιλοῦς ἀγκάλης, καὶ—εἶτε χάρις εἰς τὴν καταπληκτικὴν αὐτοῦ ταχύτητα, εἶτε διότι ἡ χεῖρ τοῦ δεσμοφύλακος ἔτρεμε διαπράττουσα τὸ ἔγκλημα — ἐφθασεν ἐγκαίρως, ὅπως κωλύσῃ τὴν κλείσιν.

Ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν του, ἠθέλησε νὰ σωθῆ διὰ τῆς φυγῆς· ἀλλ' ὁ Ρογήρος τὸν κατέφθασε καὶ ἀρπᾶσας αὐτόν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸν ἔσυρεν αὐθις εἰς τὴν εἰρκτῇ. Ἐκεῖ ἀποσπᾶσας τὸν φανόν ἀπὸ τὰς χεῖρας του καὶ φωτίσας τὸ πρόσωπόν του, ἀνεγνώρισεν αὐτόν. ἦτο ὁ προσκνητής.

Ὁ νέος δὲν εἶπε λέξιν, ἀλλ' ἰδὼν τὴν λάμπουσαν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου, ὅπερ εἶχε ρίψει χαμαὶ ἡ Ἰόλη, ἤρπασεν αὐτό. Ἀνέτρεψε τὸν δεσμοφύλακα· ἐγονάτισεν ἐπὶ τοῦ στήθους του· ἤρπασε διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὴν κόμην του, καὶ ἀνύψωσε τὴν δεξιὰν ὅπως κόψῃ τὸν λαιμόν του.

Ἡ παρθένος τῆς Σοηβίας, ἥτις ἰδοῦσα τοῦτο εἶχε μείνῃ ὡς κεραυνόπληκτος, ἀνετινάχθη ἀφῆνης καὶ ρήξασα ὀξεῖαν κραυγὴν ὤρμησε καὶ ἐκράτησε τὴν χεῖρά του, εἰποῦσα:

— Κακοῦργε! . . . νομίζεις ὅτι θὰ ἐπιτρέψω νὰ μὲ θίξωσι χεῖρες μολυσμέναι;

Ὁ Ρογήρος, ἐγείρας τὴν κεφαλὴν, παρητῆρησε τὴν Ἰόλην, . . . εἶτα τὸν δεσμοφύλακα. . . καὶ αὐθις τὴν Ἰόλην. Ἡ νεανὶς ἄφισεν ἐλευθερὰν τὴν χεῖρα τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Ὁ Ρογήρος ἐννοήσας τί ἐσήμαινε τοῦτο, ἠγέρθη καὶ λακτίσας τὸν ἄθλιον, εἶπεν αὐτῷ: Ζῆθι. . . διὰ φοβερῶτερα ἐγκλήματα καὶ δι' ἀτιμότερον θάνατον. . .

Εἶτα, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἔθετο τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ζώνην του, ἔλαβε τὰς

κλείδας, καὶ εἶπε πρὸς τὴν Ἰόλην, λαθῶν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχιόνος!

— Ἐλθέ, ὡραία δυστυχῆς, διότι ὁ ἄθλιος μόνον διὰ τῆς φυγῆς δύναται νὰ σωθῆ.

Ἐφυγον κατεσπευσμένως. Ὁ δεσμοφύλαξ, καίπερ συντετριμμένος σχεδόν, ἠγέρθη καὶ ὀρμήσας εἰς τὴν θύραν τοὺς καθικέτευεν ὅπως τὸν παραλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν, ἢ τὸν φονεύσωσι, διότι μένων ἐκεῖ θὰ ἀπέθνησκε τῆς πείνης. Δὲν εἰσηκούσθη· ὁ Ρογήρος μάλιστα, κτυπήσας αὐτὸν εἰς τὸ στήθος, τὸν ὤθησεν ὀπίσω καὶ οἱ τελευταῖοι ὀλολυγοῖ τοῦ ἀνεμίγησαν μετὰ τοῦ τριγμοῦ τῶν κλειθρῶν τῆς θύρας.

Περὶ αὐτοῦ οὐδὲν λέγει πλέον ἡ ἱστορία. Μετὰ πολλὰ ἔτη, ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου Β' τοῦ Χωλοῦ, καταρριφθέντος τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου κυρίου, τῇ διαταγῇ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἀγίας Ἐδρας, εἰς τὴν τότε ἀνήκε τὸ Βενεβέντον, ἀνευρέθησαν ἐν τινι ὑπογείῳ δύο ἀνθρώπινοι σκελετοί, ὁ εἰς τῶν ὁποίων ἔδακνεν ἔτι μέρος τῆς δεξιᾶς τοῦ χειρός, ὅπερ ἐτήμαιεν ὅτι ἡ πείνα εἶχεν ἐξαναγκάσει αὐτὸν νὰ τραφῆ δι' αὐτῶν τῶν σαρκῶν του. Ὑποθέτομεν ὅτι οὗτος ἦτο ὁ σκελετὸς τοῦ δεσμοφύλακος.

Ἡ Ἰόλη καὶ ὁ Ρογήρος ἐβάδιζον, ἀγνοοῦντες ποῦ ἐπορεύοντο, ἐν τῷ σκότει. Ἐκρατοῦντο ἀπὸ τῶν βραχιόνων, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σφίγγωσιν αὐτούς. Ἐβάδιζον, χωρὶς νὰ τρέμωσιν, ἐν σιγῇ καὶ ἐρρυθμῶς.

— Ἐγὼ ἐκάλεσα αὐτόν, ἤρξατο λέγουσα ἡ Ἰόλη, ὡσεὶ ἐλάλει πρὸς ἑαυτήν. . . ὅτε ἔρριπτε τὰς πρώτας αὐτοῦ ἀκτῖνας τὸ γεννώμενον φῶς, πρὸ τῆς εἰς τὸν Ὑψιστον προσευχῆς μου. . . καὶ ὅτε ἔρριπτε τὰς ὑστάτας αὐτῆς ἀκτῖνας ἡ θνήσκουσα ἡμέρα. . . ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν θερμὴν πρόσκλησίν μου. Ἡ ζωὴ μου, βασανιζομένη ὑπὸ θλίψεως ἀγνώστου, διήρχετο ἐν πυκνοτάτῳ σκότει. . . Ἐκεῖνος μοὶ ἐπεφάνη λαμπρὸς, ὡς ὁ ἄγγελος τῆς χάριτος. . . μοὶ ἀπεκάλυψε τὸν ὄλεθρον καὶ ἐγένετο ἄφαντος, ὡς ἡ ἀστραπὴ τῆς θυέλλης.

Πάντες οἱ Ἴταλοι — ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ λίαν θερμοῦ αὐτῶν ἡλίου, καὶ ἕνεκα ἄλλων λόγων, οὓς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα, — μεταχειρίζονται, εἶτε λαλοῦντες, εἶτε γράφοντες, ὕφος τι πλήρης μεταφορῶν, — ὅπερ ἐπειδὴ συνειθίζεται ἰδίως ἐν Ἀνατολῇ, καλοῦσιν ἀνατολικόν, — μάλιστα δὲ οἱ Νεαπολίται καὶ ἄλλοι κάτοικοι τῶν θερμότερων χωρῶν, ὅταν πάθος τι, φαιδρὸν ἢ θλιβερόν, κυριεύει αὐτούς.

Ὡς ἐκ τούτου, οὐδεὶς, νομίζω, θὰ εὖρη ἐπιτετηθευμένην ἢ σχολιᾶν τὴν κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα συνομιλίαν τῶν δύο ἐραστῶν.

— Καὶ ἐγὼ, ἀπῆντα ὁ Ρογήρος, πιέζων ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά τῆς, καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ σὲ ἀκούσω. Τὸ μεταξὺ τῶν χειλέων σου καὶ τῆς καρδίας μου διάστημα κατεῖχεν ἡ μοχθηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ κατάρρα τοῦ Θεοῦ, διότι τὸ

ἔγκλημα μὲ ἐξώθει εἰς τὸ ἔγκλημα, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ψυχὴ μεμολυσμένη προσεφέρετο θυσία εἰς τὴν ἀτιμίαν.

— Ὅτε ὁ ἥλιος διέχεε τοὺς θησαυροὺς τοῦ φωτός του, ὅτε οἱ οὐρανοὶ διηγούντο τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, σὲ ἐζήτουν παρὰ τοῦ οὐρανοῦ διὰ τῆς θερμότερας προσευχῆς, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ ἀναπέμψῃ στενάζουσα ψυχὴ... Ὁ οὐρανὸς δὲν εἰσήκουσε τὴν ἱκεσίαν μου... Ἐν τῇ θεύλλῃ τῆς νυκτός, ἐν μέσῳ τοῦ συριγμοῦ τῶν ἀνέμων, ἐν μέσῳ τοῦ βρόμου τῶν βροντῶν, διὰ τῶν ὀστέων τῶν νεκρῶν, διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος, δι' ἀνοσιῶν τελετῶν, σὲ ἐζήτησα... παρὰ τοῦ ἄδου... Θεέ μου! συγχώρησον τὴν ἀμαρτίαν μου!... παρὰ τοῦ ἄδου... ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐκώφευσε εἰς τὴν φωνὴν τῆς δυστυχοῦς.

— Ἀλλὰ θὰ ἦμην εὐτυχής, ὅπου καὶ ἂν ἤθελε μὲ τοποθετήσῃ ἡ δικαιοσύνη, ἢ ἡ χάρις, διότι θὰ ἦμην ἀπηλλαγμένος τοῦ λάκκου καὶ τῶν ἀγρίων θηρίων, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται ἀνθρώποι.

— Ποῦ ἦτο τὸ πνεῦμά σου, ἠγγόν; ἀλλὰ σὲ ἐθρήνον νεκρὸν... Ἐκεῖ ἐν τοῖς κήποις τοῦ Καπουάνου... παρὰ τὴν κρήνην... μεταξὺ τῆς θύρας καὶ τῆς δεινροστοχίας...

— Ὅπου κατὰ τὴν νύκτα...

— Μοὶ ἀπεκάλυψας τὸν ἔρωτά σου... καὶ τὰ ὄψα τῆς σοηδικῆς παρθένου δὲν ἐκλείσθησαν εἰς αὐτόν... ἐκεῖ θὰ ἦναι μικρὸς ἐκ χώματος λόφος, ... τὸν ἀνήγειρον αἱ χεῖρες αὐταί... καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὁ σταυρὸς, τὸν ὁποῖον ἡ θυγάτηρ τοῦ πατρὸς μου, ἡ Κωνσταντία, ἀνήρτησεν εἰς τὸν λαϊμόν μου πρὶν ἢ ἀπέλθῃ εἰς Ἀραγῶνα... ἐκεῖ τὴν νύκτα ἐπεκαλούμην τὴν ψυχὴν σου...

— Ὡ τάλαινα!... πῶς ὑπέφερες τόσον ἄλγος;

— Πῶς;... Δὲν ἦσο μακρὰν; Δὲν εἶχες μὲ χάσῃ καὶ σὺ ἐπίσης; Ἄν ἦναι ἀνάγκη νὰ σοὶ εἶπω τὸ πῶς διὰ νὰ τὸ μάθῃς, εἶναι ἀνωφελὲς νὰ σοὶ τὸ εἶπω, δὲν θὰ τὸ μάθῃς ποτέ.

— Ἐγὼ ἐγίνωσκον ὅτι ζῆς... ἀλλὰ...

— Ἐγὼ κατέπεσα ὑπὸ τὸ βάρος... αἱ ἴνες τοῦ νοός μου ἐθραύσθησαν... καὶ τὸ πνεῦμά μου ἐγένετο ἀχαλίνωτον... ἐνῶ τὸ σῶμά μου ἀποσυνετίθετο... Μόνον κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, μετὰ τόσον διάστημα χρόνου, ἀναλαμβάνω τὴν θέλησίν μου, ... ἂν καὶ τοῦτο δὲν ἦναι πλάνη... (καὶ ἔσφιγξε δις τὴν χεῖρα τοῦ Ρογήρου), ἀλλ' ἰσχυρότερος τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποῖαν μοὶ ἐμπνέει ἡ ἀπαλλαγὴ μου, εἶναι ὁ φόβος, τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι μὴ ἐπαναπέσω...

— Ὡ, μὴ τὸ λέγῃς, διότι θὰ ἀποθάνω ἐκ λύπης... Εἶπέ μου δέ, ὠραία διστυχίης, ποῖος ἀγγελὸς ὠδήγησε τὰ βήματά σου εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ δυστυχοῦς σου Ρογήρου;

— Ἐν ἐμοὶ ἐν μόνον μέρος ἦτο ὑγιές, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπῆντα εἰς τὸ ὄνομά σου. Ἦκουσα: Ρογήρος... δὲν ἐνθυμοῦ-

μαι ἄλλο... καὶ ἐξύπνησα εἰς τὰς ἀγκάλας σου.

— Ἦγαπῶντο τόσον, θὰ εἶπωσιν αἱ μέλλουσαι γενεαί, καὶ ὁ ἔρωσ των ὑπῆρξεν εἰς μάτην.

— Εἰς μάτην;

Ὁ Ρογήρος δὲν ἀπεκρίθη.

— Εἶναι ἔρωσ αὐτὸς ὁ ἰδικός σου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην ἱεροτελεστίας διὰ νὰ ὑπάρχῃ... ὁ ὁποῖος ζητεῖ τὴν ἀμοιβὴν του ἐν τῇ ἡδονῇ, ὡς ὁ ἐργάτης τὸ ἡμερομίσθιον του; Ἄν ὁ ἔρωσ σου ἦναι τοιοστος, ἠγάπησας ματαίως... Ἐγὼ ἀπῆλαυσα πᾶν ὅ,τι ὁ ἔρωσ δύναται νὰ δώσῃ, ὅταν τὰ χεῖλη μου προσήγγισαν τὰ ἰδικά σου.

Ὁ Ρογήρος ἀπέσυρεν ἡσύχως τὸν βραχίονά του ἀπὸ τοῦ τῆς Ἰόλης καὶ περιέβαλε τὸν λαϊμόν της, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἔλαβε τὴν δεξιάν της καὶ ἐκόλλησε τὸ στόμα του εἰς τὸ ἰδικόν της.

Ἡ Ἰόλη ἔθετο τοὺς δακτύλους τῆς ἐλευθέρας χειρὸς της εἰς τὴν πυκνὴν καὶ ὠραίαν κόμην του καὶ τεθλιμμένη ἠσπασθη αὐτὴν, εἰποῦσα:

— Ἔστω οὗτος ὁ στέφανος τοῦ ἔρωτος ἐπὶ τῆς καταδικασμένης κεφαλῆς.

— Καταδικασμένης!

— Ποῖος ἤξευρε πόσοι τὴν στιγμὴν ταύτην, προτιμῶντες τὸ κέρδος τῆς ἀναπαύσεως, σὲ ζητοῦσιν ἀπὸ χώρας εἰς χώραν; Ποῖος ἤξευρε πόσαι γυναῖκες, ἐν τῇ πλεονεξίᾳ αὐτῶν, παρακαλοῦσι τοὺς ἀγίους, ὅπως οἱ ἐρασταὶ ἢ οἱ σύζυγοὶ των κερδήσωσι τὴν τιμὴν τοῦ αἵματός σου; Πόσαι ἐλπίδες, πόσοι φόβοι κρέμονται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σου; Μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ θηρίου τοῦ δρυμοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλη διαφορά ἢ ὅτι ἡ διὰ σὲ ἀμοιβὴ εἶναι μεγαλειτέρα.

— Ὡ!... συμφορά!

— Κανεὶς δὲν ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισίν σου. Καὶ αὐτὸς ὁ οἶκος ἐσιώπησε... ἡ καταδίκη...

— Ποῖα καταδίκη;

— Κατὰ σοῦ ὡς ἀποστάτου καὶ προδόντος τὸν βασιλέα σου...

— Παναγία Παρθένη!

— Εἶσαι ἀθῶος;

— Καὶ εἶναι δυνακὸν νὰ ἦμαι; Δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ σπέρμα τοῦ Ἀδάμ;

— Ἀθῶος τῆς προδοσίας;

— Δὲν εἶμαι. (Ἡ Ἰόλη ἀπεμακρύνθη).

Ἔστω! ἀπομακρύνθητι, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ρογήρος ζωηρῶς... Καταφρόνησόν με καὶ σὺ ἔτι, ... μίσησόν με... ἐνώθητι μετὰ τῶν ὁμοίων σου... Ἴδου ὁ λίθος, ρίψε τον κατὰ τοῦ ἀθλίου... Πάντες οἱ αὐτοὶ! ... Ἄν ὅμως εἴξευρες ὅτι ἐπλάσθη ἐν σῶμα ζητοῦν ἐκδίκησιν... εἰς ἔνοχος πρὸς τιμωρίαν... οἶκτος υἱοῦ... ἀδελφοκτονία... ἂν εἴξευρες ὅτι ἡ εἰμαρμένη μὲ ἐξηνάγκασε δι' ἀγνώστων φωνῶν, αἵτινες ἐφαίνοντο προερχόμεναι ἀπὸ πνευμάτων κατοικούντων τὴν τε γῆν καὶ τὸν ἀέρα... ὅτι κατηθύθουν τὰ βήματά μου εἰς τὸ ἔγκλημα, ὡς τὸν χεῖμαρρον εἰς τὸν ὠκεανόν... ὅτι ἐπηρέαζε καὶ αὐτὰ τὰ ὄνειρά μου... ἤθελες ἢ ἡδύνασο καὶ τότε, κόρη τῆς κόνωσης,

νὰ μὲ καταδικάσῃς;.. ὦ! ἄς ὑπῆρχέ τις, δυνάμενος νὰ κατέλθῃ εἰς τὰ βάθη καὶ νὰ ἐρευνησῇ τοὺς στοχασμοὺς καὶ τὰς καρδίας, εἶτα δὲ νὰ τεθῆ μεταξὺ τῶν δικαστῶν μου καὶ ἐμοῦ... νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀπολογία μου, καὶ νὰ μοὶ ἀποδώσῃ δικαιοσύνην... Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀμφισβητήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ γέρας τῆς ὑπομνήης; ... τίς θὰ ἀπῆλλασεν ἐκείνους τῆς ποινῆς τῆς μωρίας; ἐδῶ μέσα, καὶ ὁ Ρογήρος ἔθιγε τὸ στήθος του, δὲν φθάνουν ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου... ἡ σύνεσις αὐτοῦ ὁμοιάζει πρὸς τὴν τέφραν, ... τὰ ἐπιχειρήματά του, πρὸς σωροὺς ἐκ βορβόρου... Ὁ δικαστὴς τῆς γῆς ἀπαγγέλλει τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐν ὀργῇ, διότι συγχέει τὸν ἀνθρώπον μετὰ τοῦ ἐγκλήματος, δι' ὃ καὶ ἡ συγχώρησις ἔχει εἰς τὰ ὄψα του ὡς ὕβρις... καὶ ἡ ἀπόλυσις, ὡς προσβολή.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη καλπασιμὸς ἵππων.

— Σώθητι, ἀνέκραξεν ἡ Ἰόλη, οἷος δῆποτε καὶ ἂν ἦσαι, ἢ θὰ εὐφραίνωμεθα ἠνωμένοι ἐν τῷ παραδείσῳ... ἢ θὰ κολαζώμεθα ὁμοῦ ἐν τῇ γεννῇ... Σὲ ἀγαπῶ ἄχρι παραφροσύνης... ἂν σὲ καταφθάσωσι, θὰ σὲ ὑπερασπίσω... Ἐγὼ!.. μωρά, δύναται ἡ ἀθωότης ἢ ἡ ἱκεσία νὰ μεσολαβήσῃ παρὰ τῇ ἀπαθείᾳ τῆς πλεονεξίας;... Μῆτερ τοῦ Θεοῦ! μὰς εἶδον... ἀκουσον πῶς τρέχουν!... μὰς ἔφθασαν!... Πέμψε, Παναγία, κανένα νὰ μὰς προστατεύσῃ... ἀλλὰ ἰκέτευσά τοσάνικς τὸν οὐρανὸν ματαίως... ὥστε τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ φύγωμεν... Ποῖος δύναται νὰ μὰς σώσῃ ἀπὸ τῆς ζέσεως τῶν καταδικωκόντων ἡμᾶς; συνελήφθημεν.

— Ἐχε θάρρος!... εἶπε χαμηλῇ ὁ Ρογήρος, βλέπων ὅτι οἱ διώκοντες ἦσαν πλησίον· ὦν δὲ γενναῖος, προέβη πρὸς αὐτοὺς καὶ εἶπε:

— Ἰππῶται, εὐαρεστήθητε, παρακαλῶ, νὰ μοὶ δείξετε τὰ ἀνάκτορα, διότι, ἂν δὲν ἐπατώμαι, δύναμαι νὰ φέρω εἰς τὸν βασιλέα τὴν θυγατέρα του.

— Δόξα σοὶ ὁ ἅγιος Γερμανός!, (ἀπῆντησεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀκολούθων, ὅστις ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀσπασμάματος ἐκείνου). Τόσαις ὧραις τώρα τὴν ζητοῦμεν εἰς ὄλον τὸ Βενεβέντον. Πριγκίπισσα, ἡ βασίλισσα ἢ μητέρα σας...

— Ὡ! πτωχὴ μου μητέρα... ἄς ὑπάγωμεν νὰ τὴν παρηγορήσωμεν... Ἀλλὰ πῶς δύναμαι νὰ τὴν παρηγορήσω; Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπος βλέπων με, ὅστις νὰ μὴ ταπεινώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς βαρυαλγῶν... Καὶ ὅμως αὐτὴ λέγει ὅτι τὴν παρηγορῶ... Φαντάσθητε τί εἶναι αἱ λύπαι της, ἀφοῦ ἡ ζωὴ μου εἶναι δι' αὐτὴν παρηγορία.

— Ἰππῶτα, σὰς ἀποχαιρετιζώ... πριγκίπισσα...

— Ὅχι, γενναῖε ἱππῶτα... δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀφίσω νὰ φύγετε ἀγνωστος. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθετε μαζῇ μου εἰς τὰ ἀνάκτορα. Δὲν θέλω νὰ πάρω ἐγὼ ὅ,τι ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ κυρίου μου εὐαρεστηθῇ νὰ σὰς ἀπονεύμῃ.

— Κύριε, δόξα τῷ Θεῷ δὲν εἶμαι τοι-

οὗτος ὄστε διὰ τὰς καλὰς μου πράξεις νὰ μὴν ἀρκοῦμαι εἰς τὴν εὐχαρίστησιν ἢ ὁποῖα ἀπὸ αὐτὰς προκύπτει.

— Δὲν δυσκολεύομαι νὰ σὰς τὸ πιστεύσω, γενναῖε ἵπποτα· ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν φανερόνεται μόνον μὲ ἀδάμαντας καὶ χρυσίον.

— Καὶ ὁμως...

— Εἶναι ἀδύνατον...

— Ἄλλὰ...

— Σὰς παρακαλῶ... μὴ ἀρνῆσθε...

Ἰππεύσατε τὸν ἵππον μου, διότι ἐγὼ θὰ συνοδεύσω τὴν πριγκίπισσαν, καὶ δὲν ἀρμόζει νὰ τὴν πάρω ἢ τὰ καπούλια.

Ὁ Ρογῆρος, σκεφθεὶς ὅτι ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἡδύνατο ν' ἀποβῆ αὐτῷ εἰς κακόν, ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀποσπασματάρχου, ὅστις διέταξε τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας ν' ἀπομακρυνθῶσι μικρόν.

Οὕτω διήνυσαν περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα, ὅτε ὁ νοῦς τῆς Ἰόλης, ἀναλογιζόμενος ὅσα ἐν τόσῳ βραχεῖ διαστήματι χρόνου εἶχον συμβῆ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἔντασιν, οὐδὲ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἔλαβον ἀρχὴν, ἐπανέπεσεν εἰς τὰς φαντασιοσκοπίας τοῦ μετὰ μείζονος ἢ πρὶν ἐπιμονῆς.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἡ ἄμαξα διήρχετο ἀκριβῶς ἐκ τοῦ μέρους ὅπου εἶχε παρατηρήσῃ τὴν Λευκὴν δι' ὑστάτην φοράν. Ἐκυψεν ὡς τὴν πρῶταν ἐκείνην, ζητῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὴν μεγάλην δενδροστοιχίαν. Ἦν ἔρημος. Ὁ πύργος ἦν σιγηλός, ἀλλὰ τὰ παράθυρα ἀναπεπταμμένα ἀνήγγελλον ὅτι κατωκεῖτο.

Ἐν τοῖς ἀνθρώποις, οἱ κηπουροὶ εἰργάζοντο βραδέως. Ὁ Σεβεράκ ἐσκυθῶπασε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης.

Μεθ' ἔν τετάρτον κατέβαινεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του.

Ἀνέψξε τὴν θύραν, ἠχήσασαν θορυβῶδως καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ κῆπος ἦν, ὡς τὸν εἶχεν ἀφήσει. Ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ τῆς οἰκίας ἐφάνη ἀκτινοβολοῦσα ὑπὸ χαρᾶς ἡ μήτηρ, καὶ τείνουσα τοὺς βραχίονάς της. Ἰνα περιπτυχθῆ τὴν μόνην ἐν τῷ κόσμῳ παραμυθίαν της.

Αἱ πρῶται ὦραι τῆς διαμονῆς του ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ διήλθεν ἅπασα ἡ νεότης του, ὑπῆρξαν εὐφρόσυνοι.

Ἐν τῷ μικρῷ θαλάμῳ καθήμενος παρὰ τὴν μητέρα του μὴ ἀποκαίνοισα νὰ τὸν θεωρῆ, νὰ τὸν ἐρωτᾷ, ἐλησμόνησε πᾶσαν σκέψιν.

Τὰ πάντα ἐμειδίωσεν αὐτῷ, ἡ γράσια τροφὸς ἡ θηλάσασα αὐτόν, ὁ γέρον θεράπων τοῦ πατρὸς του, τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εἶχε

βιώσει ἀμέριμος, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ πράγματα παρίσταντο αὐτῷ ὑφ' ὠραίαν ὄψιν ἀναπαύουσαν τὸν νοῦν, καὶ ἠδύνουσαν τὴν καρδίαν.

Μετὰ τὸν κάματον τοῦ μακροῦ πλοῦ ἐκοιμήθη βαθέως.

Ἐπελάθετο πάντων ὅπως βυθισθῆ εἰς τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Ἐγένετο αὐτῷ μικρὸν παιδίον καὶ τὴν πρῶταν μὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμούς, ἀκούων τῶν κρότων τῆς οἰκίας, ἀλλὰ μὴ κινούμενος, ἔμεινεν ἐν τῇ κλίνῃ.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐζήτησεν οὕτω, ἐκδιώξας τῆς μνήμης του τὰς φρικαλέας, σκέψεις αἱ ὁποῖαι κατέλαβον αὐτόν ἐπανερχόμενον εἰς Γαλλίαν, οὔτε ἀπαξ δὲ κατὰ τὰς ἡσυχούς ἐκείνας ὥρας, τὸ φάσμα τῆς Σάρρας ἐπενέθη μετὰ τῆς μητρός του καὶ αὐτοῦ.

Τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, μετὰ τὸ πρόγευμα, περιπατῶν εἰς τὸν κήπον, ἐξῆλθε διὰ τῆς μικρᾶς θύρας ἧτις ἐβλεπεν εἰς τὸ δάσος.

Ἐφερὲν ἀγγλικὸν κυνηγετικὸν ἐπενδύτην, βαθέως χρώματος καὶ παλαιὸν ψιᾶθινον κάλυμμα.

Παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς ὠραίας ἡμέρας καὶ τοῦ θεληγῆτρου τοῦ περιπάτου, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ εὐρέθη ἔξω τοῦ δάσους τοῦ Bois-le-Roi,

Ἦτο ἡ πρώτη ὥρα.

Ἦκολούθει χλοερᾷ ὁδῷ, ἀγούσῃ εἰς Franchard. ὅτε εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων, παρετήρησεν ἑκτακτον κίνησιν ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα.

Ἰππηρέται ἔφερον πινάκια, καὶ, μακρόθεν, ἠκούετο ἡ θορυβώδης συνδιάλεξις καὶ οἱ γέλωτες τῶν ὑπὸ τὰ δένδρα διατελούντων κυρίων των.

Ὁ Σεβεράκ, ὅστις ἐθαδίζεν ἐμπρὸς ρεμβάζων, ἐθεώρησε περιεργότερον καὶ στὰς εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ, ἀνεγνώρισε τὴν μεγάλην ἄμαξαν τοῦ στρατηγοῦ.

Ἐποίησεν ἀπότομον κίνησιν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα μὴ ἐπισπᾶσῃται τὴν προσοχὴν ὑπηρετοῦ τινὸς ἢ διαβάτου ὑφ' ὧν ἡδύνατο νὰ γνωρισθῆ.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἔστη.

Σφοδρὰ συγκίνησις εἶχεν αἰφνης βαρύνῃ τὰ βήματά του, καὶ διετέλει ἐκεῖ, ἀκίνητος, μὲ πάλλουςαν καρδίαν.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατῶν βημάτων, ἀναμφιβόλως, εὐρίσκετο ἡ Λευκὴ.

Πλησιάζων ὀποσδήποτε καὶ ὑπὸ τὰ δένδρα προφυλασσόμενος, ἡδύνατο ν' ἀκούσῃ τῆς φωνῆς της, νὰ διακρίνῃ τοὺς χαρακτηρισμούς της.

Ἐθαδίσει μετὰ κακοφυλάξεως, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν θάμνων, μετὰ πλείονος προφυλάξεως, βεβαίως, ἢ ὅτε μετέβαινεν εἰς κατασκόπευσιν, διακυβεύων τὴν ζωὴν του εἰς πᾶσαν κίνησιν.

Ἐὰν καταλαμβάνετο ἐπ' αὐτοφῶρ θ' ἀπέθνησκεν ὑπ' αἰσχύνης καὶ ὁμως δὲν ἡδύνατο νὰ μὴ προχωρήσῃ, ὑπ' ἀκαταμάχτου δυνάμεως ἐλκόμενος.

Ἐβλεπεν ἤδη παρὰ τινὰ διαυγῆ ρύακα, ὑπὸ ὑψηλοῦ, σκιερὰ δένδρα, τὸν κόμητα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ γευματίζοντας.

Τῷ ἐφάνη ὅτι δὲν παρήλθεν ἔτος, ἀλλ' ὅτι ὠνειρεύθη. Ἐπανέβλεπε τοὺς αὐτοὺς

ἀνθρώπους, οἵτινες διέμενον εἰς Καναλέλ ὅτε εἶχεν ἀναχωρήσει.

Ὁ Πομπερὰν εἶχε διακόψει πρὸ μικροῦ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἀδόμενον ἀσμάτιον ἵνα ἀσπασθῆ τὴν νεαρὰν γυναῖκά του εἰς τὸν τράχηλον.

Ὁ Μερλώ, ὠρθωμένος ὡς ἀκανθόχοιρος, ἐξηκόντιζεν ἐπὶ τοῦ La Livinière διαλεγόμενον μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς, κεραυνοβόλα βλέμματα.

Ὁ κόμης ἐγέλα, εὐδαίμων καὶ χαίρων ἐπὶ τῇ παιδρότητι τῶν συγκεκλημένων. Ἡ Σάρρα ἤκουεν ἀφηρημένως τῆς κυρίας Smorden περιγραφούσης ἐσθῆτα, ἣν εἶχε παραγγείλῃ, ἧς ἔλεγε, τὰ κομβία ἦσαν λίθοι σταλέντες ἐκ Chicago παρὰ τοῦ συζύγου της.

Ἄλλ' ἡ Σάρρα οὐδόλως ἠκροᾶτο τῆς Smorden· τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἔτρεχε πολὺ μακρὰν τοῦ Fontainebleau, ἐν ταῖς ἀορίστοις αὐτοῖς σκέψεσιν, ἵνα εἰσδύσῃ διὰ τῆς ἀποστάσεως, πῶς ἡδύνατο νὰ ᾗ ἐκεῖνος οὐτινος ἦρατο.

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ὠραίας ἀμερικανίδος συγκεχυμένως ἀφικεῖτο εἰς τὰ ὦτά της. Πρὸ αὐτῆς ἡ Λευκὴ, μειδιῶσα, ἐπέρα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κυναρίου της Fane, οὐτινος οἱ λάμποντες ἐκ νοημοσύνης ὀφθαλμοὶ ἠτένιζον τοὺς ἰδικούς της.

Ἡ νεανὶς ὠχρίασέ πως. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὀλίγον ἰσχνὸν ἀποβὰν ἔλαβε τύπον πλείονος ἀξιοπρεπείας.

Τὸ πινάκιόν της ἦτο κενόν. Ἀπεκρίνατο λίαν εὐπροσηγόρως ὅτε τῇ ἀπηύθυνον τὸν λόγον. Ἄλλὰ ποιά τις κατήφεια, σχεδὸν ἀόρατος διὰ τοὺς ἀδιαφόρους ὀφθαλμούς, ἀπεσκίαζε τὸ ὠραῖον μέτωπόν της.

Ὁ Πέτρος ἐπλήγη τὴν καρδίαν ἰδὼν αὐτὴν τόσῳ μεταβεβλημένην.

Ἔστη, ἐπιλαθόμενος πάσης προφυλάξεως, ὅπως θεωρῆ αὐτὴν, ἐξερχόμενος τοῦ καταφυγίου του καὶ κατατρώγων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν θελκτικὴν ἐκείνην μορφήν ἧτις, πρὸ ἔτους, δὲν ἐπαύσατο ἐμφανίζομένη αὐτῷ ἀνὰ πᾶσαν νύκτα.

Ἡ χεὶρ αὐτοῦ, ἀπομακρύνουσα τοὺς κλάδους, ἀνεκίνησε τὸν θάμνον. Ἐρρίφθη ἀποτόμως ὀπισθεν.

Ἄλλ' ἡ Fane ἀποσπασθεῖσα τῶν θωπειῶν τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ, ὤρμησεν ὑλακτοῦσα. Ὁ Σεβεράκ ἔφυγε τρέχων, εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους, ἀκολουθούμενος ὁμως ὑπὸ τοῦ κυναρίου, ὅπερ δὲν ὑλάκει πλέον, ἀλλ' ἀφινε κραυγὰς χαρᾶς πηδῶν πέριξ τοῦ φίλου του.

Ὁ Σεβεράκ ἔστη, καὶ βλέπων ἑαυτὸν ἀσφαλῆ ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του τὴν κεφαλὴν τῆς Fane, ἧτις ὠρθοῦτο, ἐρείδουσα τοὺς πόδας της ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ τὸ ἠσπᾶσθη περιπαθῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ Λευκὴ ἔθετεν ἐνίοτε τὰ χεῖλη της. Εἶτα, προστάττων διὰ τινος κινήσεως αὐτὸ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπεσύρθη ταχεῖ βηματισμῷ.

— Αἱ! ποῖος διάβολος ἦτον λοιπὸν καὶ μᾶς κατεσκόπευεν ἐκεῖ; εἶπεν ὁ κόμης, βλέπων ἐξαφανιζόμενον διὰ τῶν θάμων τὸν Σεβεράκ.

— Ὑλοτόμος τις, εἶπεν ὁ Πομπηραν. Κυττάξατε πῶς φεύγει διωκόμενος ὑπὸ τῆς Fane. Ἐχει σθεναροὺς πόδας, ἀλλὰ τὸ σκυλάκι θὰ τὸν προφθάσῃ χωρὶς ἄλλο καὶ θὰ τὸν δαγκάσῃ.

Αἰφνης, αἱ ὕλακαὶ ἔπαυσαν, καὶ ἠκούοντο μόνον στεναγμοὶ θωπευτικοὶ καὶ χαρᾶς ἀγγελοὶ. Ἡ Σάρρα ἠσθάνθη συγκίνησιν τινα, καὶ ἠγέρθη μικρόν, ἀλλ' ἔπανεκάθησε, βλέπουσα τὴν Λευκὴν, ἥτις τὴν ἐθεώρει.

Ἀμφότεραι ἀνεγνώρισαν τὰς χαροποιὰς κραυγὰς, ἃς ἐξέβαλλεν ἡ Fane, ὅτε ἄλλοτε ἔβλεπεν ἐρχόμενον τὸν Πέτρον εἰς Καναλέλ. Ἀμφότεραι εἶπον καθ' ἑαυτάς: Εἶναι αὐτός!

Τὸ κυνάριον ἐπανήρχετο βραδέως, μετὰ λύπης. Ἡ νεάνις τὸ ἐκάλεσε, τὸ ἐθώπευσε, καὶ καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ περιπάτου, τὸ εἶχεν ἐγγὺς αὐτῆς, ὡσεὶ τὸ εὐνοούμενον τοῦτο ζῶον, διττῶς προσφιλές, διεφύλαξεν ἐν ἑαυτῷ τι ἐξ ἐκείνου, ὃν εἶχε προσεγγίσει.

Ὁ Πέτρος ἐπανήλθε σκεπτικὸς εἰς Bois-le-Roi. Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆ συνάντησις ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἀποφασιστικὴ δοκιμασία.

Ἐνόησεν, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἀκαταμαχῆτως ἐλυκόμενον ὑπὸ τῆς Λευκῆς, πόσον ὀλίγον ἐξουσίαζεν ἑαυτόν.

Ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἰσχυρότερον. Ἠλπισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ κατανικήσῃ τὸ βλέμμα τῆς νεάνιδος, μὲ ἥσυχον καρδίαν καὶ γαλήνιον νοῦν.

Καὶ ὅμως, μακρόθεν πρὸς στιγμήν μόνον ἰδὼν αὐτήν, ἀπώλεσε τὸν νοῦν καὶ ἐκινδύνευσε νὰ καταληφθῇ αἰφνης ἐν τῇ ἀκροσφαλεῖ ἐκείνῃ θέσει, ὑπὸ γελοῖον ἱματισμόν.

Τί θὰ ἐγίνετο ἐγγὺς αὐτῆς διατελῶν; Ἦθελε προδώσῃ, λοιπόν, διὰ τῆς ταραχῆς τὸν τὸ ἀπόρητον, ὅπερ ἤθελε νὰ κρύψῃ εἰς τὸν μυχόν τῆς καρδίας του.

Καὶ οἱ αἰ τρομερὰ περιπλοκαὶ δὲν ἤθελον ἀπορροῦσῃ τότε ἐκ τῆς διαγνώσεως ταύτης τῶν αἰσθημάτων του;

Ἦσθάνθη τὸ ἔδαφος τρέμον ὑπὸ τὰ βήματά του, ἔσχεν ἀκριβῆ γνῶσιν τοῦ ὄνπερ διέτρεχε κινδύνου ἂν μετέβαινεν εἰς Καναλέλ. Προησθάνθη τὰ δυστυχήματα, ἃτινα ἡ ζηλότυπος τῆς Σάρρας λύσσα ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ, καθότι ἐγίνωσκε τὸ βίαιον τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἀνεπόλησε διὰ τίνων βασάνων ἐπέτυχε τῆς προσκαίρου ἐλευθερίας του. Ἠξέυρεν ὅτι ἡ Σάρρα τὸν ἀνέμενε, καὶ ὅτι σχοῦσα μὲν τὸ θάρρος τοῦ ἀποχωρισμοῦ, δὲν θὰ εἶχεν ὅμως τὴν ἀπάθειαν τῆς ἐγκαταλείψεως. Ἐδει λοιπὸν ν' ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ. Καὶ τὸ ἀπεφάσισε.

Διελθὼν ἡμέρας τινὰς παρὰ τῆ μητρὶ αὐτοῦ, οὐδένα πλέον εἶχε λόγον νὰ μὲνη ἐν Γαλλίᾳ. Ἄμα τῇ ἀφίξει αὐτοῦ παρούσασθαι εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Ὁ τμηματάρχης λίαν ἐκπεπληγμένος ἐπὶ ταῖς ἐρωτήσεσιν αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ αὐτῷ τὰ αἴτια τῆς ἀνακλήσεώς του. Ἀνηρέυνθη τὰ ἔγγραφα, ἀλλ' οὐδέν.— Ἡ διαταγὴ εἶχεν ἐκπεμφθῆ κατ' εὐθείαν ἐκ

τοῦ γραφείου τοῦ ὑπουργοῦ. Ὁφείλε ν' ἀναμείνῃ. Ὁ ὑπουργὸς εἶχε πολλὰς ἀσχολίας... Τὴν Βουλὴν, τὰς ἐπιτροπὰς. . .

Ὅπως καὶ ἂν ἦτο, ὁ Πέτρος ἐξητεῖτο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του, καθότι ἐσκέφθη ὅτι πᾶσα εἰς τὰς τυρανικὰς τῆς Σάρρας θελήσεις, ἀντίστασις ἤθελε εἶσθαι ματαία.

Δὲν ἠθέλησε ν' ἀνησυχῆσῃ τὴν μητέρα του ἀγγέλλων αὐτῇ τὴν ἀναχώρησιν του χωρὶς νὰ ἔχῃ εὐνόητόν τινα περὶ τούτου λόγον. Εἶχεν ὑποθέσεις τινὰς ἀπαιτούσας τὴν ἐν Παρισίοις ἐπὶ τινὰς εἰσέτι ἡμέρας διαμονὴν του, μάλιστα δὲ ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸν Φροσσάρ, περὶ τῆς ἐχεμυθίας οὗτινος δὲν ἀμφέβαλλε. Παρ' αὐτοῦ ἤθελε μάθη τὴ συνέβῃ ἀφ' οὗτο ἀνεχώρησε. Ἐπανερχόμενος δὲ τὸ ἐσπέρας θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι ἔλαβεν ὑπουργικὴν διαταγὴν νὰ ἐπιστρέψῃ πάραυτα εἰς Ἀλγερίαν. Ἐνόμιζε λοιπὸν ὅτι οὕτω συνεβίβαζε πάντα πρὸς πρόληψιν παρεξηγήσεων. Ἐξέπληρωσε κατὰ γράμμα τὸ πρόγραμμά του, ἔλαβεν ἄλλην ὁδὸν ἢ τὴν τοῦ πύργου Καναλέλ παράλληλον καὶ ἀφίκετο ἑνωρὶς εἰς Παρισίους.

Ὁ Φροσσάρ διάδοχος τοῦ Bonchamps κέκτηται τὴν καλλιτέραν πελατεῖαν τῶν Παρισίων. Ὁ εὐσαρκὸς οὗτος νέος, δειλὸς ἐκ τοῦ ἔρωτος καταστάς, εἶναι ἐνεργητικώτατος καὶ ἱκανώτατος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του. Διαδεχθεὶς τὸν Bonchamps ἐν τινὶ ἐλεεινῇ οἰκίᾳ εἰς τὴν ὁδὸν Sainte-Anne, μετεκόμισε τὸ γραφεῖον αὐτοῦ εἰς μίαν τῶν πολυτελεστέρων οἰκοδομῶν τῆς ὁδοῦ Τετάρτης Σεπτεμβρίου.

Ὁ Σεβεράκ, ἀφικόμενος τὴν ἐνάτην ὥραν εἰς τὸ γραφεῖον εὗρε τοὺς τέσσαρας γραφεῖς καὶ τὸν ἀρχιγραφεῖα ἐργαζομένους. Ἐν τινὶ ἐγγύς τοῦ γραφείου δωμάτιῳ, ἦν τὸ σπουδαστήριον τοῦ προϊσταμένου, ἐν ᾧ οὗτος χαμηλοφώνως ὑπηγόρευε τοὺς τυπικοὺς ὄρους συμβολαίου ἀνωτύμου ἐταιρίας. Ὁ Πέτρος προῦχώρησεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γραφείου, συγχρόνως ὅτε γρααία τις ἐρρυτιδωμένη ἐν ἀπελπισίᾳ παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ ἀρχιγραφείως ἰσταμένη, παρεκάλει αὐτὸν περὶ τινος ὑποθέσεως.

— Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα, κυρία, νὰ προβῶμεν πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ δικαστηρίου... Ἀναμείνατε τὴν ἔκδοσιν τῆς δίκης ὁπότε...

— Καὶ τί νὰ τρώγῃ τις; ἀνέκραξεν ἡ γρααία ἐν τραγικῇ κινήσει. Μὰς ἐγδυσαν, μὰς κατέσχασαν τὰ εἰσοδήματά μας, δὲν ἔχομεν ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίναί, ὁ γαμβρός μου ἀρρώστησε ἀπὸ τὴν λύπην του. Ἄς μὰς δώσῃ λοιπὸν τὸ δικαστήριον καμμίαν προκαταβολήν.

— Σὰς παρεχωρήθη, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐδέχθητε, τόσῳ χειρότερα διὰ σὰς!

— Ἀλλ' ἦτο μηδαμινὴ ἡ ἰδιοκτησία τὴν ὁποῖαν μὰς διαφιλονεικοῦν, καὶ ἡ ὁποῖα βέβαια μὰς ἀποδοθῆ, εἶναι μεγάλης ἀξίας, καὶ ὅμως ἀποθαίνομεν τῆς πείνης. Ὁ κ. Φροσσάρ δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὰς δανεῖσῃ;...

— Εἶναι συμβολαιογράφος, καὶ ὄχι

τραπεζίτης. Ἄλλως τε, δύνασθε νὰ τῷ γράψητε, κυρία.

— Θὰ τὸν περιμένω.

— Εἶναι ἀπὸν, κυρία, καὶ δὲν ἤξευρομεν πότε θὰ ἐπιστρέψῃ. Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε αὐτὸς ὁ κύριος τί ἄρὰ γε ζητεῖ;

Ὁ ἀρχιγραφεὺς εἶχεν ἴδῃ τὸν Σεβεράκ, καὶ ἀπομακρυνθεὶς τῆς γρααίας, προσῆλθε τῷ νεανίᾳ.

— Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος;

— Τὸν κ. Φροσσάρ, εἶπεν ὁ Πέτρος, συγκεκινημένος ἐκ τῶν λόγων τῆς γρααίας.

— Εἶναι ἔξω, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχιγραφεὺς, ἀκριβῶς ἐξετάζων τὸν Πέτρον ὃν μὴ βλέπων ἐνοχλητικόν... Ἄλλ' ἐὰν ὁ κύριος θέλῃ νὰ λάβῃ τὸν κόπον ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προϊσταμένου...

Ὁμιλῶν οὕτω ἔνευσε τῷ Σεβεράκ ὅτι ὁ Φροσσάρ ἦτο ἐκεῖ. Ἡ γρααία, ψιθυρίσασα λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους διὰ φωνῆς θλιβεράς, ἀπήλθε.

Μόλις ἀνέφξε τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου καὶ ὁ Φροσσάρ ἰδὼν αὐτὸν ἔδραμεν εἰς ὑπάντησιν του, ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός, καὶ ἀμφότεροι ἐκάθησαν.

— Πῶς! σὺ ἐδῶ; ἀνέκραξε. Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό; Πότε ἦλθες;... Μήπως συνέβη τι;

Ἄπασαι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις ἀνήρχοντο ἐπὶ τῶν χειλέων, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, μετὰ θερμῆς καὶ τρυφερᾶς ζωηρότητος. Ἐσφιγγε συνάμα τὴν χεῖρα τοῦ Σεβεράκ εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ ἐθεώρει αὐτὸν μετ' ὀφθαλμῶν ἀπαστραπτόντων ἐκ χαρᾶς.

— Οὐδὲν συνέβη, φίλε μου, εἶπεν ὁ Πέτρος. Ὑποθέσεις μὲ ἀνεκάλεσεν ἐνταῦθα... καὶ δὲν ἠθέλησα ν' ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ σὲ ἴδω.

— Πολὺ λαμπρὰ ἔκαμες!... Ἀλλὰ θὰ ἀναχωρήσῃς πάλιν;... Μὲ συγχωρεῖς! πότε λοιπὸν ἐφθάσες;

Ὁ Σεβεράκ συνωφροῦθη. Ἡ περιέργεια τοῦ Φροσσάρ ἐστενοχώρει αὐτόν. Προησθάνθη ὅτι θὰ ἐπήρχοντο ἄλλαι σπουδαιότεραι μέλλουσαι νὰ ταραξῶσιν αὐτὸν ἐρωτήσεις. Οὐχ ἦττον δὲν ἠθέλησε νὰ ψευσθῇ.

— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, εἶπε.

— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν... Saprist! ὀμιλήσῃ. Καὶ ὀμιλεῖς περὶ ἀναχωρήσεως; Ἐγένετο σιγὴ. Ὁ Φροσσάρ ἐδίσταξε νὰ Τέλος ἀπεφάσισε.

— Μετέβης εἰς Καναλέλ; ἠρώτησε.

Ὁ Πέτρος ἀπέστρεψε τὰ ὄμματα, ἐννοήσας ὅτι ἦλθεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν δυσχερὲς θ' ἀπέβαινεν αὐτῷ ν' ἀποκριθῇ.

— Ὅχι, εἶπεν ἀποφασιστικῶς. Δὲν μετέβην καὶ οὔτε θὰ μεταβῶ, πράγμα δι' ὅπερ πολὺ θλίβομαι, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσω ἄνευ ἀναβολῆς.

Ὁ Φροσσάρ βλέπων τὸσον ἀνήσυχον τὸν φίλον του δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀμείνῃ. Συνέλαβε τὴν ὑπόνοιαν μὴ τι μυστήριον ἐγκρύπτεται. Ἀνεμνήσθη τῆς κατηφείας τοῦ Πέτρο, τῆς στενοχώρου θέσεώς του, ὅτε ἐτύγγανε παρὰ τῷ κόμητι πρὸ τῆς ἀποδημίας του. Ἠλλάξεν ὀμιλίαν, σκοπῶν νὰ ἐπανεῖλθε διὰ στροφῆς εἰς τὴν

ταράσσουσαν τὸν φίλον ἐρώτησιν ταύτην καὶ διευκρίνησεν αὐτό.

— Ἐγὼ ὅμως σοὶ εἶμαι λίαν εὐγνώμων, διότι ἔλαβες καιρὸν νὰ ἔλθῃς καὶ μοὶ σφίγγῃς τὴν χεῖρα, ἐπανέλαβεν. Ἄχ! ἀγαπητέ, νὰ ἤξευρες τί λύπην ἠσθάνθημεν διὰ σέ, σ' ἐνομιζόμεν νεκρόν... Φαίνεται ὅτι ἐτρώθης σπουδαίως καὶ μικροῦ δεῖν ἀπέθνησκας.

— Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ Σεβεράκ. Εἶτα ὡς σπεύδων νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ἄλλου ἀντικειμένου. Ἄλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς σέ εἶπεν. Τί κάμνεις; Ἐξακολουθεῖς πάντοτε νὰ ἐρᾶσαι; Πότε νυμφεύσαι;

— Φεῦ! ἀγαπητέ μοι Πέτρε, αἱ ὑποθέσεις τῆς καρδίας μου δὲν βαίνουνσι τόσο καλῶς ὡς αἱ τοῦ συμφέροντος. Ἡ πελατεία ὁσημέραι αὐξάνει. ἡ θέσις μου νῦν ἐν Παρισίοις εἶναι περιβλεπτος, ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης Μερλώ χεῖρον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν προσφέρεται πρὸς ἐμέ, νομίζω δὲ ὅτι οὐδέποτε θέλω συζευχθῆ τὴν θυγατέρα του, ἂν ὀφείλω ν' ἀναμείνω τὴν συναίνεσίν του. Ὡστε, ὡς βλέπεις, εἶμαι δυστυχέστατος. Καὶ δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἐγίνοντο ἄνευ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ, ἥτις μ' εὐνοεῖ δι' ὅλης τῆς θελήσεώς της καὶ μοὶ χορηγεῖ στείγμᾶς τινας, καθ' ἃς δύναμαι νὰ διαλέγωμαι ἐλευθέρως μετὰ τῆς φίλης της... Ἄχ! Πέτρε, τί ἀγαθὴ καρδιά εἶναι ἡ Λευκὴ! Καὶ τί γυνὴ μέλλει ν' ἀποβῆ! Ὁμιλήσαμεν περὶ σοῦ πολλάκις. Αὕτη μὲ ἠρώτα θέλουσα νὰ μάθῃ ποῦ ἦσο... τί ἔπραττες. Ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας, ἵνα πληροφορηθῇ περὶ τῶν εἰδήσεων τοῦ πολέμου, ὅτε δ' ἔμαθεν ὅτι ἐτραυματίσθη... Ναί! ἦτο ἐσπέρα, ἤμεθα εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν τῆς συνοικίας Saint-Honoré.

• Ἐλαμβάνομεν τὸ τέτον, ὅτε ἐνεχειρίσθη τῷ κόμητι ἐπιστολὴ ἐκ τοῦ ὑπουργείου. Ἄμα ἀναγνούς αὐτήν, μετέβαλλε μορφήν. Ὁ συνταγματάρχης τὸν ἠρώτησε τότε: «Τί τρέχει λοιπόν;» Σύνοφρος, καὶ μετὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, ὁ κόμης ἀπεκρίθη: «Μέγα δυστύχημα! Ὁ προσφιλὴς μοι Σεβεράκ, ἐν τῇ τελευταίᾳ συμπλοκῇ ἔλαβε μίαν σφαίραν εἰς τὸ στήθος...»

• Φίλε μου, ἂν ἔβλεπες τὸ κεραυνοδόλον ἀποτέλεσμα τῆς ἀποκρίσεως ταύτης, θὰ ἠνόεις πόσον ἀγαπᾶσαι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

• Ἡ κόμησσα ὠρθώθη κάτωχρος, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, κατελήθη ὑπὸ τῶν κατ' ἄπασαν τὴν ἐσπέραν διακρέσαντος...

• Ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσυνῆ, αὕτη ἐψήθησε: «Θεὲ μου!» Καὶ ἔκλεισε τὰ ὄμματα, ὡσεὶ σὲ ἔβλεπεν ἐκτάδην πρὸ αὐτῆς, αἰμόφυρτον.

• Μετὰ τινα στιγμὴν, ἐξῆλθεν ἄθροῦδος ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μερλώ, καὶ ὅτε ἐπληθύνθη, μετὰ ἐν τέταρτον, ἦτο γαληνωτέρα, παρετήρησα ὅμως ὅτι εἶχε κλάσῃ.

Βαθυκρῶν ὁ Πέτρος, ἀκούων τὸν φίλον του, ἐταχυνεύθη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς καὶ συνεσπα-

σμένα χεῖλη διετέλει ἀναυδος καὶ ἀγωνιζόμενος ν' ἀποκρύψῃ τὴν κατέχουσαν αὐτὸν ὀδύνην.

Ὁ Φροσσάρ ἐσίγησε θεωρῶν τὸν Πέτρον. Μετὰ περιπαθείας, λαβὼν τὴν χεῖρά του καὶ σφίγγων εἰς τὰς ἰδίας.

— Βλέπω, Πέτρε μου, ὅτι δὲν ἔχεις πλέον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, εἶπεν. Εἴκοσι ἔτη εἶναι ἀφ' οὗ σὲ γνωρίζω. Ἀδελφὸν ἂν εἶχον δὲν θὰ τὸν ἠγάπων τόσο ὅσον σέ. Καὶ σὺ μὲ ἀγαπᾶς, τὸ ἤξεύρω, καὶ ὅμως μοῦ κρύπτεις τὸ μυστικόν σου... διότι πρέπει νὰ ἔχῃς, τὸ παρετήρησα, ὅτε σοὶ ὠμίλουν περὶ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ... Ἐμπρὸς λοιπόν, λέγε, εἶπέ μοι τὰ ὅλα... αὐτὸ θὰ σ' ἀνακουφίσῃ... Τὴν ἀγαπᾶς ἢ ὄχι;

Ὁ Σεβεράκ ἠθέλησε νὰ σιγήσῃ, ἀλλ' αἱ ἐξομολογήσεις ἤρχοντο εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἄκοντος, καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστη ἀνακουφίζων τὸ βάρος του εἰς ἐκείνην τὴν ἀγαθὴν καρδίαν πεπλασμένην ἵνα ἐννοῇ καὶ παραμυθῇ αὐτόν. Ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ κλιντήρος, καὶ τὸ μέτωπον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ κρύπτων:

— Αἴ λοιπόν! ναί, τὴν ἀγαπῶ, εἶπεν, ὡς παρὰ φρον καὶ εἶμαι ὁ δυστυχέστατος τῶν ἀνθρώπων, διότι οὐδέποτε θέλω δυνηθῆ νὰ τὴν λάβω σύζυγον.

— Καὶ διατί λοιπόν; ἠρώτησεν ἡρέμα ὁ Φροσσάρ, προαισθανόμενος ὅτι πλησιάζει εἰς τὸ ποθούμενον σημεῖον.

Ὁ Πέτρος ἔπεισε τὴν κεφαλὴν ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Διότι δὲν εἶμαι ἐλεύθερος.

— Σὺ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Πέτρος ἐν ἀπαρμυθίᾳ ἀθυμίας. Ὑποφέρω πολὺ αἰσθάνομαι τύψεις. Κατεχράσθη τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς φιλίας ἀγαθοῦ καὶ εὐγενοῦς ἀνδρός... Καὶ δικαίᾳ ἀνταπόδοσις, ἡ κακὴ πράξις ἣν διέπραξα μ' ἔριψεν εἰς ὠκεανὸν ἀπελπισίας.

— Ὡ! ὦ! μετ' ὑπάνδρου γυναικός! εἶπεν ὁ Φροσσάρ, μετὰ τῆς ἡρεμίας ἀνδρός εἰθισμένου ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του εἰς τοιαύτας σοβαρὰς ἀποκαλύψεις.

Ὁ δεσμός ἡμῶν διήρκεσεν ἐν ἔτος, πλήρης μέθης δι' αὐτήν, πλήρης ταραχῆς δι' ἐμέ. Οὐδέποτε ἀληθῶς ἠγάπησα τὴν γυναῖκα ταύτην, καὶ ὅμως τὴν ἐπόθουν ὑπέκυψα. Ἐκυρίευσεν τὸν νοῦν μου, μ' ἐμάγευσεν, ἐγίνωσκε ν' ἀποκοιμίζῃ τοὺς φόβους μου, νὰ διασκεδάζῃ τὰς ἀνησυχίας μου. Καὶ νεναρκωμένος, ἐκνευρισμένος κατήνησα νὰ μὴ ἔχω πλέον ἄλλην βούλησιν ἢ τὴν ἰδικὴν της.

— Ἄλλ' ὁ σύζυγος ὑπωπτεύθη τί;

— Μοὶ ἐδείκνυε μεγάλην στοργὴν καὶ πλήρη ἐμπιστοσύνην.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ
ΠΛΟΥΣΙΟΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΕΥΘΗΜΟΝ, ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ
ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ 5)

Σύγκεται ἐκ 450 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀεικονίζεται ἐν μικρῇ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπιῶν, ἐπιτηδῆς κατασκευασθένων ἐν Λευκίᾳ καὶ Παρισίοις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβὰς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἤτοι: διηγήματα, ἠθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς διατριβὰς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραμᾶτια, διαλογὰς, χαρακτήρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ φαιδρὰς σατιρὰς ἐπικαίρους, ἐπιγράμματα, σκαλαθῦρατα, γινωμικά, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελοιογραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ. — Συνεργάται ὑπὲρ τοὺς 80, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891

ἤτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπουθηρίζουσα εὐφυΐα τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ Ἕλληες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριστάτας σελίδας τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν μικρῇ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἔτους

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοῦ ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ:

Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 5.

Διὰ τὰς ἐπαρχίας:

Χαρτόδετον φρ. 3 80. — Χρυσόδετον φρ. 4 50

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν της ἀναδεχεται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβύζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΜΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕῖΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.

ΠΙΑΝΟ κομψότατον καὶ στερεώτατον, ἄνευ οὐράς, ΠΩΛΕΙΤΑΙ, ἐν ὁδῷ Πειραιῶς, ἀρ. 14 εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν.